

**ВАЛЕНТИН
ПОПОВ**

**НОЩТА СРЕЩУ
НОЕМВРИ**

e-book

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН НОЩТА СРЕЩУ НОЕМВРИ

chitanka.info

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ

ПРЕДГОВОР

Обичате ли изсмуканите от пръстите на десния крак опити за оригиналничене, които са така характерни за възхваляваните от неуки критици съвременни БГ-автори? Падате ли си по плоски герои, които не могат да те трогнат, ако ще и да си на 14 и тепърва да почваш тайно да пускаш сълзица за душевните терзания, описани в литературата? Имате ли навика, преди да разтворите дадена книга, първо да прочетете режютата на самозвани блогъри, които използват думички като „концептуално“, „екстровеертно“ и „констипативно“? И захвърляте ли я, ако, не дай си боже, поредният великан на мисълта се е изказал неласкаво за нея?

Ами тогава съжалявам. Тази книга не е за вас.

Но, виж, от друга страна, ако сте фенове на некомерсиалната литература — онази, която няма да видите по лъскавите витрини на все повече превръщащите се в битаци книжарници — то тогава „Нощта срещу ноември“ вероятно е най-добрата покупка, която сте правили в близката половин година.

Валентин Попов не е „патриарх на новата българска литература“, както пишман критиците обичат да величаят самозабравилите се графомани. Той е обикновен човек, който пише толкова увлекателно, че дори моя милост, закърмена с книгите на Стивън Кинг, Дийн Кунц и т.н., не можа да мигне цяла нощ, докато не изчетох „Нощта...“ на един дъх. Не се заблуждавайте от факта, че книгата е само 78 страници — думата „словоблудство“ не присъства в речника на Вал Попов. Разказите — 12 на брой — са точно толкова концентрирани и стегнати, колкото трябва. Вотан, както е онлайн прозвището на Вальо, ви грабва още от първите страници — искате трапер, който се среща с един куп прераждания на смъртта? Имате го — „Бялата посестрима“! Искате чиста фантастика без лигави отклонения към други жанрове? Няма проблеми — „Свобода за живот“ идва на момента! А, какво казахте? Че напоследък е модерно да се пише за змейове, овчари, самодиви и

прочие? Вал Попов е помислил за всеки — заповядайте, „Лиан“ — чудесен разказ... и, да вмъкна, без оная смрад на чесън и непрани цървули, така характерна за всички преразказвачи на бебешки БГ-приказки. За „Реката“ — личният ми фаворит в този перфектен сборник — може да се напише отделно цяло есе, че даже и дипломна работа да се защити, но не му е тук мястото. А финалният разказ, който бе публикуван първо в списание „Дракус“, е просто вълшебен. „Кучешката дупка“ забива последния пирон в ковчег на спокойния ви сън. Не се заблуждавайте, след като изчетете тази книга, няма да спите спокойно. Няма и да забравите какво сте чели на следващия ден. Валентин Попов не се опитва да ви предостави предварително съдвжкано и смляно псевдолитературно недоносче, а иска да ви накара да мислите. Да впрегнете въображението си, за да дорисувате онова, което той само е загатнал. Да се зачудите защо, по дяволите, досега не сте чували за този писател и защо това е първата негова книга, която попада в ръцете ви.

Всъщност, на последния въпрос бих могъл да ви отговоря много лесно. „Нощта срещу ноември“ е литературният дебют на Вал. Тук му е мястото да отворим една скоба и да теглим една благодатна молитва за Явор Цанев и неговото издателство GAIANA, без което „Нощта...“ нямаше да види дълго време бял свят (естествено — нали трябва да се издават само алкохолизирани небръснати драскачи, чийто единствен принос към литературата е обикалянето им по села и паланки и мрънкането им колко неук е народът, щом не ги чете.). А не сте чували за него, защото образът му не виси по вратите на големите вериги-монополисти — споменатите по-горе аналози на Капълъ Чарши. Заелите призови места манекенки и миски не се хвалят как са прочели всичко, написано от него. Книгоразпространителите не могат да се похвалят как прибират 50% от продажбите му заради съмнителната „привилегия“ да го затикат накъде назад по прашните рафтове, за да освободят място за модерните Муракамита и Коелювци.

С други думи, Вал Попов е ъндърграунд-автор. И това в наши дни все повече и повече звучи като комплимент. Защото хора като него отделят от ценното си време, за да се скатаят в тясната кухня привечер, след като семейството е потънало в сладки сънища, да запалят цигара и да ни зарадват с поредния красив, настръхващ и въздействащ разказ. Вместо да се изтипосат на екрана на телевизията-майка, редом с

двадесетина отчаяни съпруги, баби-поетеси и сексуално озадачени студентки, хората като Вал просто творят. И го правят повече от добре.

Ако не ми вярвате, прочетете „Нощта срещу ноември“.

След това, разбира се, ще хукнете да издирвате втората книга на Вальо — „Пепел от мрак“. Но за това после.

Сега — приятно четене! :)

Сибин Майналовски

БЯЛАТА ПОСЕСТРИМА

Заложи и последния капан и въздъхна уморено. Макар че обичаше девствените планини и тихото градче, животът на ловец и трапер вече му тежеше. Със своите петдесет и шест години му бе трудно да изкачва скалите и тесните пътечки. Добре, че поне знаеше местата, където най-често минаваше дивеч и рядко му се случваше да прибере празна примка. Отдалечи се малко между дърветата и седна направо върху боровите иглички, запали цигара и с удоволствие изпусна дим. Беше тихо, с изключение на птичите песни, които сега, в късна есен, се чуваха нарядко и някак накъсани. Долу, на десетина мили, се виеше широкият черен път, на който бе оставил ръждивия си пикап. А на още толкова бе и горската му хижа. Пък и днес трябваше да иде до града да купи едно-друго, да пийне с приятели и вечерта — обратно. Откакто жена му умря, се чувстваше самотен, а сега тази самота ставаше все по-непоносимо тежка. „Сигурно и аз скоро ще отида при нея — мислеше си той, — дано поне там не съм сам“. От друга страна изпитваше ужас от смъртта, макар и често да я бе гледал в очите.

Помнеше как една зима бе излязъл в дъбовата гора на север. Беше много студено, имаше поне пет педи сняг. Изведнъж видя огромен сив глиган да рови в бялата обвивка на земята. Търсеше жълъди. Тогава вдигна пушката си и започна да се промъква, търсейки удобна позиция за стрелба. Глиганът още ровеше в снега. Залегна и се прицели. Стреля. Куршумът се отплесна от черепа на животното и се заби безполезно в меката му буза. Обърна се. Тогава ловецът видя зачервените му от глад очи и скочи да бяга. Нямаше време да зареди повторно и захвърли пушката. Надяваше се да стигне пикапа, който бе наблизо, и да се спаси. Но докато тичаше, разбра, че няма да успее. Все по-силно се чуваше грохотът зад него. И макар че бе невъзможно, сякаш усещаше гнилия дъх във врата си. Тогава се метна на най-ниските клони на едно дърво и бързо се набра. Увисна над земята.

Далече от смъртта да бъде стъпкан, но близо до бялата ѝ посестрима, ако животното реши да чака.

Близо два часа глиганът удряше дънера в опитите си да повали дървото и да докопа човека. Но накрая, целият окървавен и с избит бивник, се отказа и пое назад. Ловецът чу вой — единичен и кратък. Чу го и глиганът и замръзна, заслушвайки се. Вълкът не се обади повече и след минута-две животното продължи. Не видя дългите изопнати сенки, нито жълтите злобно искрящи очи и блесналите като ками зъби. Разбра, че е сгрешил, чак когато два вълка впиха челюсти в задните му крака, а трети го захапа за тила. Разбра, че няма шанс, но се бори поне половин час и човекът се възхити от силата и жаждата му за живот.

Накрая цялата глутница се нахвърли върху му и глиганът замря. За час бе оглозган и хищниците се отдалечиха сити. Чак тогава ловецът слезе и се приближи към мястото на сражението. Снегът там бе червен от кръв и изоран от лапи и копита. Имаше и два вълка, единият със счупен гръбнак, а другият със смазан череп. „Скъпо си продаде живота, братле“ — помисли си траперът и помъкна вълчия труп към хижата си.

Тогава жена му бе още жива и когато ѝ разказа за борбата, се разплака. Той помисли, че плаче от страх за него. Но тя само си знаеше, че плаче заради мъртвия глиган...

Откриха трупа му замръзнал до дънера след две седмици. Във вкочанените пръсти стискаше изгорял фас. Бялата посестрима на смъртта го бе целунала.

ХУДОЖНИКЪТ И ЕСЕНТА

Няколко пъти опитваше да започне картината. Десетки листи с чернови бяха нахвърляни във и около коша. Но тъмният схлупен таван на Раковска сякаш го затискаше. Стягаше гърдите му и притискаше дробовете му, така че не успяваше да си поеме въздух.

Минаха вече два месеца, откакто я видя да позира в художествената академия. Тогава бе болен и изпусна часовете, но я видя. И колегите му я описаха. Не знаеше дали е влюбен в този образ, не знаеше дали сърцето му се разтуптява, когато се разминаваше по коридора с нея. Така копнееше да я нарисува, че трескаво скицираше и се опитваше да разкаже с бои това, което мислите и съзнанието му бе обхванало.

През тези месеци забрави да се храни, а след първите опити започна да посяга и към чашката. Неспособността му да я изобрази го потискаше. Понякога излизаше вечер след лекции и се шляеше безцелно по софийските улици. Без да вижда, без да гледа, усещаше само полъха на есенния вятър, мокрите листа под гуменките, риташе нападалите кестени. Рядко се бръснеше. След тези разходки се хващаше за молива отново, почувствал че, ето, сега ще успее, но винаги се появяваше намачкан лист в коша. И така ден след ден, вечер след вечер. Спеше дълбоко и я сънуваше как плува ефирно пред него в есенна одежда. В жълто и червено, оранжево и охра. Пъстрите цветове изпълваха съзнанието му. А тавана го притискаше като ютия.

Беше попитал как се казва, но никой не му каза. След няколко дни успя да влезе в канцеларията и я намери в регистрите. Ралица! Име, което нито му харесваше, нито събуждаше никакви емоции или спомени. Ралица! Но след като го прочете, започна да му се струва като песен. Изпълваше всички звуци — дъжда по ламаринения покрив, сърдития двигател на таксито, тракането на трамвая... Ралица. Облян в пот я сънуваше. Виждаше я така ясно, че просто не беше възможно да не я изобрази. Но не можеше. Чертичка, драскулка, по-силен натиск, винаги имаше нещо, което скапваше картината.

Един ден излезе на редовната си вечерна разходка. Леко ръмеше, жълтите листа на кестените капеха нежно по мокрия тротоар. Хора бързаха да се приберат, помъкнали торби от „Фантастико“ и „Лидл“, ученици притичваха, смееха се и се гонеха. Камбаните на храм-паметника „Александър Невски“ забиха. Слънцето се килна зад „Св. София“ и постепенно уличната тълпа се оттегли в домовете си. Остана само той, мокрия паваж, хладния вятър и черното небе без нито една звезда.

И тогава я видя. Бе застанала в мрака до осветения кръг под сивата лампа и дърпаше нервно от цигарата си. Огънчето ѝ светеше като Зорницата рано сутрин, точно когато е най-тъмно.

— Здравей!

Стреснато се обърна и го погледна. Помисли си, че е поредният навлек.

— Чакам приятеля си.

— Не, аз те познавам. От университета... — смотолеви той.

— А, да...

Тишината увисна като паяжина. Нервно пристъпваше от крак на крак и не знаеше какво да каже.

— Искаш ли да прием кафе? Ако не бързаш де.

Ралица го погледна малко по-продължително и изпитателно. А той се изчерви от притеснение. Не бе свикнал да е активната страна в тези игри.

— Ти рисуваш ли? — попита го.

— Да, рисувам. Уча се още.

— Хайде, знам едно барче наблизо. Да прием по кафе... — усмихна се и сякаш лампата засия по силно, — ... с коняк!

На следващата вечер се разбраха да се видят отново пред кино „Изток“. А на по следващата, срам — не срам, той ѝ разказа за картината, която така и не успяваше да нарисува. Не я помоли да позира. Тя сама предложи. Разбраха се следващата седмица тя да отиде в квартирата му и да рисуват.

Същата вечер, когато се прибра, за първи път спа като новородено. А сутринта си свиркаше, докато се бръснеше. Ето че

щастieto му се усмихна и на него. Есента не бе вече сива, листата не бяха прегорени, слънцето не бе кандило, а вечерите не бяха мъгливи.

Неусетно дойде неделята. Сякаш всичко бе на негова страна, ярко слънце, безоблачно небе, меко време. Тя влезе в таванската му стая и се огледа. Веднага видя фотьойла, който се ползваше от моделите. Стативът хвърляше сянка до него. Той ѝ сипа чаша вино и я помоли да се настани. Тя отпи и облиза влажните си устни. Погледна го и свали роклята си. Сякаш ток премина през тялото на художника. Палитрата затрепери в ръката му. Красотата на тялото ѝ го блъсна като влак. Ръката с четката сякаш сама се движеше в унес.

Първо изгряха звездно сините очи, после тънките вежди, меката извивка на чипия нос, малко иронично тънките устни, дългата меко кестенява, права коса, високото чело, изящната извивка на брадата, високите скули. След това топлина и цвят придобиха слабите глезени, нежните бедра, заоблените като ябълки гърди с розови връхчета, раменете, амфоровата извивка на ханша...

Рисуваше сякаш в транс. Автоматично. Като робот. Очите му я бяха изпили, а образа ѝ бе запечатан на матрица в мозъка му. Той не забеляза как тя стана, а продължаваше да излива чувствата си върху платното. Той не забеляза как устните ѝ станаха малиновочервени, как връхчетата на кучешките ѝ зъби се подадоха изпод горната устна, която така тягостно желаше да засмуче. Не видя как нежните ѝ пръсти се издължиха и заостриха, как цялото ѝ тяло се напрегна като в екстаз.

Усети болка едва когато зъбите се впиха в артерията му. Но продължаваше да вижда прекрасната богиня на фотьойла. Гола и желаеща го, докато падаше на пода.

Ралица обърса с ръка кръвта от брадата си и облиза пръсти. Огледа се, взе хавлия и се обля с гореща вода в банята. Облече се набързо и излезе. Пред входа се размина с хазяйката на художника, която се прибираше от почасова работа като офисмениджър. Очите ѝ се спряха на сочните устни на момичето. Колко алени бяха. Какво ли червило използваше?

ЛИАН

*„... Жена, що няма друга като
нея.*

*Сънувах нощем русото ти тяло,
а денем от съня си червенеех.*

*И пееха във мойта нощ камбани
— онез, що ти във своята пазва
криеш...”*

*„Сред хората къде ли не те
търсих, мечтана, белонога,
русокоса...”*

Живееше горе, на високото... — накрай селото, сгушено в полите на Пирин. Къщичката му бе от един кат, малка, схлупена, но пък зиме се затопляше бързо и лесно. За разлика от нея, кошарата беше палат. Пък и овцете му бяха „господари“ — те му даваха работа, хранеха го, плащаха му и го обичаха. По цял ден ги водеше по тучни ливади и пасища, обикаляше планината, за да търси нови места... Много пъти бе минавал остри, зъбати чукари, бързи, омагьосани планински потоци, огромни канари, които сякаш се крепяха на косъм, увиснали във въздуха. Но той се мушкаше и провираше, търсец най-доброто за своето стадо. Само то му бе останало.

След като умря майка му, баща му започна да пие и малкият се криеше сред овцете, за да не яде пердах. Понякога родителят бе мъртво пиян сутрин и както и да го будеше, не успяваше да го вдигне на крака. Затова често извеждаше овцете на паша. Обикновено по обед старият идваше, клатейки се, хокаше го и псувайки, го пращаше на училище. Така и не го завърши. Баща му умря в мразовита зимна нощ. На сутринта момчето го намери паднал в снежна пряспа. Беше вкочанен и смърдеше на алкохол. Останал сам, той порасна жилав и мускулест, с

широк гръден кош и къси, но яки крайници. Лицето му бе ведро, но някак отнесено, замислено. Като на дете блестяха очите му. Рядко слизаше в селото — нито имаше приятели, нито любима. Веднъж в месеца ходеше да купи едно-друго и бързаше да се прибере в колибата си и сред овцете. Горе бе неговият дом и там се чувстваше добре. Горе, в планината, сред вековните букове...

Тази сутрин овчарят се събуди доста преди първи петли. В стаичката бе станало студено. В огнището огънят бе изгаснал, но не това го събуди. Счу му се, че овцете бляят неспокойно. Мурджо не се чуваше, Скелета тихо скимтеше пред вратата, тъй че сигурно не бяха вълци. За всеки случай стана, обу се и откачи старата бащина пушка от стената. На прага го посрещна виелица от снежинки и режещ студ. Бързо затвори вратата и пристъпи към кошарата. Снегът хрущеше под краката му, а носът му моментално измръзна. Огледа кошарата — не забеляза нищо. Овцете обаче бяха неспокойни, за разлика от кучетата. Странно. Излезе от кошарата и се запъти към сайванта, за да вземе дърва за огъня. Тъкмо се приближаваше през тъмнината и снега, когато Скелета излая хрипливо. Откъм горната поляна се чу скимтене и стонове.

— Ей! Кой е там? — изрева той.

Стоновите се засилиха и той се затича по посока на звука.

Изад къщата видя странна картина. Огромен бял кон бе легнал на земята и скимтеше с глас на вълк. От гърба му излизаха ципести крила и както успя да види, едното — неестествено сгънато под тежкото тяло. Но още по-странно беше, че под падналия кон лежеше жена и се опитваше да се измъкне. Въпреки лютата зима, бе гола. Като го видя, тя се задърпа още по-бясно, за да се измъкне от затисналия я кон.

— Не, не бягай! — извика той. — Ще ти помогна.

В този момент тя успя да се освободи и се изправи. Кръв бе обагрила белия ѝ глезен и куцукайки, започна да се отдалечава.

— Хей! Спри! Моля те, спри!

Обърна глава, тръсна дългата си червеникава грива и го изгледа с жълто-зелените си очи. Озъби се злобно и затича към гората. Той постоя малко, чудейки се дали не полудява. Сън ли бе това? Посред зима — гола жена? Кон с крила? Жълти ли бяха очите ѝ? А зъбите, наистина ли бяха остри и големи, почти като на... вълк?! И какво тяло

имаше — мускулесто, стегнато, гъвкаво, като на дебнеща пантера. В този миг нещо се стовари в тила му и той падна в несвяст. Жената зад него се усмихна, разкривайки за втори път острите си зъби. Очите ѝ блестяха злобно. Гърдите ѝ се повдигаха учестено, а капките слана по кожата ѝ странно пречупваха лунната светлина. Между мускулестите ѝ плешки се стичаше гореща пот. Самовилата се приближи до крилатия кон и превърза крилото и крака му. Докато го правеше, едното куче, Мурджо, се приближи страховливо и изскимтя тъжно. Гледаше красавицата с влажен и умоляващ поглед. Тя изръмжа тихо и то побягна. Ухили се след псето и продължи да се занимава с коня. След като най-после успя да го изправи на крака, отиде при падналия в несвяст овчар и го съблече. Скри му дрехите и с един скок се метна на коня. Потупа го леко по врата и просъска:

— Лети, Стихия!

Белият жребец заедно с голата ездачка се издигна над полето, после над гората и се скри в сенките.

Овчарят се събуди на сутринта. Беше гол в снега, а двете кучета се бяха свили до него и го топлеха. Не помнеше обаче нищо... само един сън! Сън за жена, за коне, за... Бързо стана и изтича в къщата. Облече се. Нацепи дърва и запали огъня.

Седна пред огнището, за да се стопли. Посегна и хвърли цепеница във всепоглъщащия огън. Тогава видя пламъка, жената с огнената коса го гледаше, извиваше се и танцуваше с пламъка.

Жълтите ѝ очи го изгаряха. Той бързо пусна цепеницата в огъня, сви се под одеялото и заспа.

Луната изгря, пълна и неумолимо зла. Снегът се стелеше като мъгла. От тъмната пещера се плъзна дълга и озъбена сянка и започна да се провира между дърветата. Вървеше на север. През гората... Стигна до една гола полянка и призрачната светлина огря дългото, мускулесто човешко тяло, покрито със сиви дебели косми, и вълчата муцуна с бясна пяна по огромните, подобни на ножове, зъби. Вълкодлакът изви муцуна срещу луната, подуши въздуха и продължи напред!

Луната бе жадна!

Лиан Огнената знаеше това. Тя познаваше природата и чувстваше, че древният вълк е излязъл на лов. Познаваше го от хиляда години и знаеше, че колкото повече хората го изтласкваха на юг, толкова по-кръвожаден ставаше. И той, и тя мразеха хората. Те бяха отнели чистотата на природата, бяха ги изгонили от родните им места и ги бяха преследвали и убивали, но омразата помежду им беше по-силна от всичко друго. Тяхната вражда бе по-древна и много по-силна. Те бяха отколешни врагове. Воюваха за горите, за планините, за полетата и реките и макар че имаше още много обитатели на тези места, те бяха най-силните господари на земята, затова и враждата им бе непогасима.

Докато мислеше за вълкодлака, тя запали огън. Стихия пасеше наблизко и нервно потрепваше с ранено крило. „И той го усеща“, помисли си Огнената. Съблече бялата ефирна дреха и с гола свежа плът стъпи в огромния, бясно горящ огън. Пламъкът лизна люспестите ѝ пети и стъпала, големите хищни нокти. Покатери се по гладките, мускулести прасци, кръглите бели колене, тръпнещите девичи бедра, стегнатия задник и тънкия кръст, облиза плиткия пъп и се вмъкна между краката ѝ. Облада я! Лиан Огнената разпери ръце и извика. Огънят избухна и хищно сграбчи гърдите ѝ и целуна щръкналите зърна, раздруса широките ѝ рамене и облиза жадните ѝ устни. Зарови пръсти-пламъци в косата ѝ, тя отвори очи, за да изреве отново от удоволствие, от вселенския си оргазъм. Вече бе готова за войната. Хвърли се в снега и уморена, заспа. Сила за живот, постигната чрез смърт.

Овчарят се събуди късно следобед. Беше отпочинал и готов да търси самовилата. Ни най-малко не се съмняваше, че е видял точно такава. Вярваше в митовете, а и коя друга жена би излязла гола през зимата с хвърковат кон... Коя друга бе толкова красива...

Облече се, взе пушката и излезе. Преди да тръгне, се сети за овцете, които гладно блееха, и им хвърли сено. Върза кучетата и отиде на мястото на снощната драма. Видя следите, мястото, където бе лежал конят, очертанията на женско тяло и напоения със самовилска кръв сняг. Човекът го загреба с шепи и бавно го изяде. Радваше се, че е

докоснал нещо от нея. Снегът се стопи в устата му, с вкус на месо, сладък... и с някакъв неуловим полъх на старост. Момъкът се изправи и тръгна към гората. Знаеше къде да отиде. Старите хора разправяха за самовилската поляна — там горе, на върха, сред най-гъстата гора, където слънце не докосва земята. Там бе Тя. И докато вървеше, мислеше и мечтаеше за тази жена. Искаше да я обладае и покрие с милувки. Искаше да бъдат едно цяло.

Той вървеше нагоре и все я виждаше пред себе си — гола, невинна, беззащитна, ранена, апетитна... и бързаше, бързаше към поляната. Мускулите на краката го заболяха, почти изтръпнаха от ходене, но най-накрая стигна гората и се запровира през нея. Последните дървета се отдръпнаха и той видя...

Вижда огъня, тихо и спокойно горящ. До него в кръв лежи Тя и сякаш спи. Крилатият кон е проснат мъртъв в кръв на другия край на поляната... и тогава съзира грозния, разкривен звяр, устремен към Нея. От устата на вълка капе кръв.

Решава да действа, не може да стои и гледа как Тя ще бъде убита, изядена... Сваля пушката от рамото си, прицелва се в звяра и стреля. Вълкът подскача и пада ничком. Момичето скача право и с един скок стъпва в огъня. В очите ѝ се чете злобата на хищник, изпуснал жертвата си. Овчарят осъзнава, че чува мислите ѝ: „Ах, този глупав човек. Бях го издебнала... още няколко крачки и щеше да е мъртъв!“. Опитва се да ѝ извика „извинявай“, опитва се да измоли прошка за глупостта си, но в този момент две челюсти с най-острите зъби се впиват в гърлото му. Усеща топлата си кръв да се стича по врата и гърдите му... пада. Вените му пулсират и горят. От раната бликва пламък и угасва.

Лиан Огнената се хвърли към вълкодлака малко след като прехапа гърлото на човека, и го яхна. Той се замята лудо, но Тя впи пръсти и нокти в раменете му и успя да се задържи. Наведе се и ухапа отзад врата му. Огнената ѝ коса покри муцуната му и той запищя от жестоката болка на изгореното. Самовилата разкъса раменете му с нокти, заби пръсти в ненавистните очи на животното. Докато се бореше с него, лицето ѝ се сгърчи, оголвайки хищна муцуна с остри зъби и злобно изражение. Вълкодлакът заскимтя от болка. Тя заби пръсти още по-навътре и ноктите ѝ достигнаха мозъка му. Изрева жално и падна. Лиан скочи от него, провря се между предните му лапи,

заби зъби в гърлото му и отпи от вълчата кръв. Тялото потрепера, изхриптя и замря. И този път тя победи.

Измъкна се от хватката на трупа и изпищя победоносно. Огледа вълка. Сега беше слаб, мръсен, охлузен и безопасен. В този момент нещо зад нея избухна в пламъци. Лиан се обърна и видя горящото човешко тяло. Усмихна се и от очите ѝ се пръснаха злобни искри. „Глупакът!“ Приблужи се до огъня и стъпи гола в него. Пламъците облизаха люспестите ѝ пети и стъпала, големите хищни нокти... покатериха се по нежните меки прасци, гладките бедра, сочния задник и тънкия кръст. Целунаха пъпа ѝ и я обладаха...

Докато Лиан виеше с разперени ръце, от нощното небе една звезда се търколи в огнения си път надолу!

НОВАТА СТРАНИЦА НА БЕЛЛА

„Спря, загледа се в красивото езерце и седна на една пейка. В краката ѝ кацна врабче. Разтърси крилца и започна да кълве по земята, търсейки трошички. Белла се почувства като него. Свободна и щастлива. Сега беше важно да съумее да затвори една страница. Да се справи със собствените си терзания и да продължи напред.

— Аз съм силна. Ще се справя! — си каза тя и се стресна от побутване отзад.

— Здравейте! Каква хубава есенна вечер, нали!

Мъжът я поздрави с топъл глас и седна до нея. Белла се окопоти бързо и се усмихна. Беше клиент на брокерската къща, в която тя работеше. Млад и красив мъж, с когото от известно време видимо флиртуваше.

— Дааа, прекрасна вечер! Да знаете какъв съм сънувах... — отговори младата жена и се зачуди колко от еротичния си съм да му разкаже. Този съм, който сънуваше от седмица и в който главен герой беше именно той...”

Белла стоеше по халат в кухненския бокс и правеше кафе. Мистериозният мъж от парка си беше тръгнал скоро, оставяйки жената приятно стоплена и спокойна. Нощта с него се бе оказала наистина чудесна.

Бяха се запознали на олющената паркова пейка и бяха тръгнали по тъмните алеи, стъпвайки внимателно по килима от опадали цветни, есенни листа, сякаш не искаха шумът от стъпките им да наруши крехката романтика, настанила се от само себе си между тях. За първи път от доста време Белла вървеше с гордо изправена глава, а кестенявите кичури танцуваха от лекия ветреца около главата ѝ. На лунната светлина кожата на шията ѝ изглеждаше млечно бяла, а очите

тюркоазени. Мъжът, който се казваше Данаил, често извърещаше поглед към нея, за да се наслади на правилния профил, с гордо вирнато, леко чипо носле, гладки скули и жадни устни, малки, сладки уши... Ръката ѝ беше топла и някак пулсираща. Данаил искаше да вплете пръсти в хубавите коси, да разтрие тила ѝ и да впие устни в нейните, но се страхуваше да не я уплаши и тя да се отдръпне. А толкова приятно му беше да върви с нея, ръка за ръка. Сякаш цял живот бе чакал този момент. Пръстите им едва-едва се докосваха, мърдаха незабележимо — двамата опознаваха ръцете си, опознаваха линията на живота си, търсейки допирна точка. Усети, че тя потрепери, свали лекото си сако и с безмълвен жест ѝ го предложи.

— Просто ме прегърни — усмихна се Белла и тогава той видя на бледия лунен лъч как трапчинка играе в ъгълчето на свенливата ѝ усмивка.

Ръката му обхвана нежното ѝ рамо, а жената се сви, почувствала закрилата, която ѝ предлага мъжът до нея.

Вървяха сами под лунната светлина, вървяха, окъпани в есента. Ръката ѝ някак естествено го обхвана през кръста и тя за миг склони глава на силното рамо. Стигнаха до края на парка, където уличните лампи разпръскваха мръсно жълти кръгове светлина.

— Искаш ли да пием по чаша вино?

Данаил се усмихна:

— Разбира се!

Спряха едно такси и прегърнати, седнаха на задната седалка. Дланта на Данаил се отпусна през рамото пред роклята ѝ и допря стегнатата ѝ гърда. Сякаш експлозия разтърси тялото на Белла. Отдавна не се беше възбуждала така от едно докосване. Под тънкия плат на роклята ѝ зърната на гърдите се втвърдиха и мека топлина се разля по шията ѝ. Тя сложи ръка в скута му и усети възбудата му. Едва издържаха да слязат от таксито и още на входа впиха устни едни в други, ръцете им шареха по целите им тела, а страстта ги изгаряше. Нахълтаха в апартамента на Белла, където тя изхлузи черната си рокля, както змия съблича кожата си. Остана гола. Блъсна Данаил, който седна в широкото кресло и застана предизвикателно пред него. Голото ѝ тяло изгря — бяло, стройно и красиво...

Но това беше снощи. Непознатият си беше отишъл. Така, както си отиваше всеки друг от живота ѝ.

Правиха луд секс. В началото нежен, опознаха всяко кътче от телата си, а после, когато потта на страстта обля телата им, се впуснаха в безконечна любов. По време на кулминацията Белла не издържа. Трансформацията сякаш обля всичките ѝ кръвоносни съдове, кучешките ѝ зъби се издължиха. Видя как мъжът под нея се ококори, но в следващия миг тя вече жадно преглъщаше парещата от хормони кръв. Когато се успокои и тялото под нея почна да изстива, тя сякаш чу гласа на Франко:

„Няма да можеш да се контролираш. По-силно е от теб“. Къде ли беше сега, дали той поне успяваше да овладее древната форма.

П.П. По мотиви от „Нова страница“ на Даниела Паскова. Защото не всичко е такова, каквото изглежда или ни се иска да бъде!

РЕКАТА

Гледаше хвърчилото, което се рееше в синьото небе. Малкото ѝ сърчице трептеше от вълнение. Жълто, зелено, червено, синьо... пъстрите цветове се носеха, подети от лекия ветреца над полянката. Летеше и трептеше, а малкото момиченце стоеше сред зелената трева, вперило възторжен поглед в шарения полет. Вятърът си играеше с несресаните кичури детска коса. Щурчетата се обаждаха пронизително в краката ѝ. Сойка извиси глас от близкия храст. Толкова беше щастлива — сама на тази уютна полянка сред природата, сред аромата на пролет, трева и цъфтящи цветя. Тя направи няколко крачки напред, за да вижда по-добре хвърчилото. Рокличката ѝ беше скъсана и сигурно баща ѝ щеше да ѝ се кара, но в момента това нямаше значение. Важното беше хубавото хвърчило, което си направи в училище и което летеше като небесен ангел.

Вятърът се усили, поде шарената играчка и я вдигна нависоко в небето. Слънцето блестеше силно и момиченцето присви очи.

— Ето къде си била — дрезгавият, дебел глас я стресна и тя подскочи. Обърна се. Зад нея, леко олюлявайки се, стоеше възрастен мъж. Некъпан, с мръсна, рошава коса и изпочупени нокти на ръцете. Провисналата, раздърпана тениска не прикриваше увисналото му шкембе.

Мъжът се усмихна и напуканите му, почти разкъравени устни, разкриха криви и жълти зъби.

Тя помнеше как смърдеше тази уста.

Веднъж беше ходила в Зоологическата градина от училище. Когато беше пред клетката на лъва, същата миризма на леш се излъчваше, както от устата на баща ѝ, когато една нощ...

— Ела при баща си! Кво ме зяпаш, пикло!

— Аз...

— Къв е тоя парцал? — той вече гледаше нагоре. Хубавото ѝ хвърчило се беше оплело в клоните на една топола и висеше като мъртва птица.

Тя не му отговори. Наведе глава и косата ѝ падна пред лицето ѝ. Сълзата не се виждаше, само тя знаеше, че има сълза, изплакана по прекрасното ѝ хвърчило.

Мъжът тръгна към нея, клатейки се.

Тя чу шума от стъпките му и отстъпи назад.

Той се ухили.

— Няма къде да ходиш, малката. Да не искаш да поплуваш?

Наистина, в края на полянката, заобиколена от три страни с гора, имаше река. Не беше дълбока. Но ѝ доставяше неописуемо удоволствие лятно време да седи на големия камък на брега, да топи боси крачета във водата и да гледа как рибките се стрелкат под водата. Тя направи няколко крачки и чу шума на водата. Вече се чувстваше по-спокойна. Звукът на течаща вода винаги я успокояваше. И онази нощ, след посещението на баща ѝ, пак дойде тук. На реката. Нейната приятелка. Неусетно беше стигнала до брега, а баща ѝ вървеше след нея и мърмореше пиански.

— Ела, малка курво. Същата си като майка си!

Беше на крачка от нея.

Тя се усмихна. Видя пеперуда. Цвете. Усмихна се и пристъпи към него. Той също се засмя и каза:

— Явно ти дойде акъла най-послед, момиченце. Не можеш да избягаш от кръвта си. — И се разхили идиотски.

Момиченцето наведе тяло напред, запъна краче и с всичка сила блъсна мъжа в гърдите. Той извика от изненада, залитна назад. Размаха ръце и сякаш за миг запази равновесие. Тя се уплаши. Но в крайна сметка алкохолът си каза думата и той падна назад. Чу се кух звук, когато главата му се прасна в големия камък. Повече не стана.

Тя се усмихна. Обърна се, взе кола, с чиято помощ снощи изтъркаля камъка там и тръгна през гората към нейното тайно място. Подпираше се на него и си представяше, че е вълшебна тояга, с която се справя със злото. Усмихваше се и вървеше, като разглеждаше дърветата, странните и магични дървесни гъби, теменужките, нацъфтяли между корените. Клекна, остави тоягата на земята, набра букетче от сините цветенца, които миришеха така вълшебно и ефирно, стана и продължи да върви. Вълшебната тояга остана да лежи под дървото.

Вървеше, докато стигна до един голям дъб. Спря се в основата му, където имаше издутина от пръст и груб скован кръст.

Клекна, сложи цветенцата до кръста, усмихна се и каза:

— Вече всичко е наред, мамо!

После легна, прегърна майка си и заспа. Шареното хвърчило я понесе над неznайни вълшебни земи.

СТЪКЛЕНО МОМИЧЕ

Тази сутрин бе прекрасна. Есента сякаш с невидима ръка бе позлатила дърветата. Нашарени с хиляди цветове и оттенъци, те се виеха щастливи с дългите си пременени клони; прегръщаха своите приятели — сладкопойните птички и се смееха, когато хладният вятър разклащаше вейките им! А небето бе бистро и тъй синьо, че на Данчо му се искаше да се гмурне в него. Той бе ходил само веднъж на море, но споменът за необятната топла вода го преследваше през годините и може би до края на живота си щеше да си я спомня.

Данчо седеше на мукавите си в изоставената къща и през счупения прозорец гледаше новата природа. В други дни счупеното стъкло му изглеждаше хищно озъбено, но днес... Днес то грееше, светеше като дъгата, която веднъж се бе извисила над малкото заливче накрай града. Дъгата, която за него бе истинска триумфална арка. Той си представи как седи в богато украсена бойна колесница, теглена от едри, охранени бели коне, как ризницата и шлемът му блестят на слънцето, пред него и след него маршируват войници и водят роби, вързани с вериги; различни зверове в клетки, а тълпата граждани го приветства и скандира: „Да живее Данчо! Слава!“. Надигна се от кашоните и бавно провлачи крака към вратата, когато нещо изскърца под стъпалото му и го убоде. Той изпъшка и отстъпи назад да погледне. На земята лежеше красиво цветно стъкълце. Мъжът се наведе и клекна до него. Не можеше да отдели поглед от тази неземна красота. Колебливо протегна ръка и го... погали. Беше топло. Така уютно топло. Изчисти капчиците кръв. Пръстите му се сключиха около стъклото и го вдигнаха.

— Моята хубавица! Моята красавица! — мълвяха устните, докато пръстите галеха, а очите попиваха прелестта. След известно време той прибра стъклото в джоба на скъсания си шлифер и излезе. Но дясната му ръка остана в джоба, където галеше стъкълцето.

Тази вечер Данчо срещна свой приятел, макар че не би нарекъл Боклука свой приятел. Просто от време на време те се срещаха и

разменяха по някоя дума.

— Здравей, Боклук — мило се усмихна, — имам да ти кажа нещо.

— К'во? — отрониха жълтите изпочупени зъби, стискащи смачкан фас.

— Аз си имам приятелка, Боклук! Истинска приятелка. Красива, скромна, добра. Истинска приятелка.

Боклукът погледна изгърбения, застарял младеж срещу себе си, мръсните му ръце, изпокъсаните и мърляви дрехи и избухна в неудържим смях:

— Ти..., ха-ха-ха-ха, ти... и... приятелка... хахахахаха!

Лицето му се изкриви във вълча физиономия от смеха и Данчо побягна към къщи. Влезе запъхтян и се тръшна на мукавите си! После се сепна и бързо бръкна в джоба си. Извади ръка и захласнато разстла длан пред очите си. Въздъхна успокоен и блажено се усмихна.

— Здравей, скъпа моя! Най-после сме си вкъщи — затвори за миг очи и после погледна красивото момиче. То бе нисичко, с дълга кестенява коса, малко, навирено носле и красиви очи — ту кафяви, ту зелени. То бе прекрасно, сладко, мило, най-красивото момиче на света. Защото бе негова, само негова. Данчо го гледаше и милваше. Това момиче бе придобило смисъл за него. То възплъщаваше целия свят и всичко красиво на света. Момичето бе смисълът на живота му...

— Ще те нарека... Хей — очите му светнаха, — ще те нарека Стъклено момиче, защото те намерих сред стъклата от прозореца — говореше мъжът и не спираше да се възхищава на живите и весели очи, чипото носле и малките трапчинки на бузите.

Бе щастлив. За пръв път в живота си бе истински щастлив. А това бе най-хубавият ден от цялата вечност.

— Аз те обичам, Стъклено момиче!

И така Данчо заживя доволен и изпълнен с вяра и красота. С любов.

Една вечер той се прибра много уморен вкъщи и веднага отиде до пригоденото си легло, където почиваше неговото момиче.

— Здравей! — каза тихичко и седна. Днес бе уморен, а кракът го болеше. Сигурно се бе убол някъде или стъпил на нещо.

— Стъклено момиче! — Данчо се обърна към нея — Обичам те, сладко Стъклено момиче!

И легна да спи щастлив. Той не бе сам на света. Имаше кого да обича и кой да го обича.

Докторът кимна към полицаия, който го бе извикал в тази мръсна дупка, отрупана с боклуци.

— Гангрена. Изглежда е наранил крака си на нещо, а раната се е замърсила — въздъхна, — починал е преди повече от 30 часа.

Полицаят приближи и се наведе над трупа. Забеляза свитата ръка и я хвана. Отвори трудно пръстите един по един, докато на земята падна едно стъкло. Наистина шарено, но обикновено стъкло. Полицаят го взе и дълго го разглежда. Един слънчев лъч попадна върху него и то цялото заискри в различни цветове.

— Хммм — измрънка полицаят, докато излизаше, — все пак ми напомня на нещо това стъкълце. Прилича ми на...

Радиостанцията запраця и той се втурна към колата, захвърляйки предмета на земята. А на мукавите лежеше най-красивото момиче в света — Стъкленото момиче!

СВОБОДА ЗА ЖИВОТ

„По дъжда като паяк се спусна,
дето никой в нощта го не
чакаше,
слезе тъмен, по-тъмен от
мрака
и задъхан, със дъх върху
устните.“

Атанас
Далчев,
„Убийство“

ЧАСТ 1

КАФЯВАТА ПЛАНЕТА

Джек Ридъл изпи таблетка витамини и седна зад контролния пункт на скутера си. През визьора видя прелитащи звезди и планети, които потъваха в мрака зад него. Той си помисли, че и с живота е така. Събития, ситуации, действия са в един миг част от теб, а после отлитат назад в миналото, отстъпвайки място на други събития, които след настоящия миг изчезват и така се редуват чак до смъртта и единствената следа, която оставят, е в спомените на човека. Но без тези спомени човек е нищо. Без тях не може да гради бъдещето си. Те са като тухлите за строителя.

Джек си спомни негостоприемната планета, която беше посетил преди седмица. Той трябваше да закара муниции и провизии за поста там. Постът осигуряваше спокойствие на планетата и народа ѝ, потушаваше бунтовете му, за да може да работи робски безспир. Тогава Джек бе нападат от трима роби и само благодарение на това че гарнизонът ги засече, оживя. Те бяха пленени и обесени за наизидание на останалите. Пред Джек изплуваха злобните, едва прикрити погледи на хората, плачът и молбите на роднините. Младата жена на единия от нападателите дори се влачеше в краката му, цялата в сълзи, късаше си дрехите и му се предлагаше в замяна на живота на съпруга ѝ. Той се опита да ѝ обясни, че не е избрал тази присъда, че постът му е съдебен заседател, но тя не го разбра. Помисли, че ѝ отказва и започна да се дере до кръв. Умря малко след мъжа си... Това покърти Джак и той си тръгна по-рано от обикновено, макар че там природата доста му напомняше за земната.

Тихото изписукване на радара го измъкна от унеса, в който бе изпаднал, докато наблюдаваше звездите. Под него се намираше гола кафява планета, а скутерът му бе на орбита около нея.

— Какво става? — измърмори Джек и чукна един клавиш. На екрана изскочиха координатите. Той си отдъхна. Само беше сбъркал едно число при въвеждането им и автопилотът го бе запратил тук.

Ридъл се зае да коригира данните на полета, когато нещо привлече вниманието му. Долу имаше пет-шест точки с големината на глава на топлийка, които блестяха на фона на кафявата земя. Той се вгледа. Около точките се забелязваше петно, малко по-светло от цвета на планетата. „Сигурно са вулкани“ — помисли си Джек, но друг глас го опонира: „А ако са хора, кацнали аварийно?“.

„Да, но на планетата няма кислород.“

„Е, да, може тъкмо да им свършват бутилките на скафандрите.“

„Не е възможно да са хора. Нямахте сигнал за изпаднал в беда кораб“ — опита се да се измъкне благоразумно Джек.

„А ако са напуснали кораба толкова бързо, че не са могли да дадат сигнал?“ — опонираше Съвестният Джек.

„Е-е-е!“ — сви рамене Благоразумният.

„Няма «е»! Слизаме!“ — Съвестта най-накрая млъкна и Ридъл остана в недоумение какво да прави.

Първо реши да види какви са условията долу и изпрати робот изследовател със сонда. Докато го чакаше, разгледа информацията за местоположението на планетата. Тя бе доста голяма и четвърта в системата на едно двойно слънце. Намираше се далече от всякакви пътнически и търговски пътища, не бе населена, тъй като нямаше кислород. Опита се да влезе и в базата данни на Вселенската тайна космическа служба за планетарно изследване (ВТКСПИ), но компютърът му отказа достъп. Това го заинтригува. Малко планети бяха закодирани (може би имаше нещо важно там). Джек се усмихна. Неговият приятел Конър — бивш съученик, а сега заместник инспектор и главен изследовател във ВТКСПИ — му беше подарил свой проект, който още не бе влязъл в употреба. Това бе малък компютърен декодер за еднократна употреба. Въпросът бе дали си заслужава да го изхаби, дали наистина имаше нещо важно на планетата... Мислите му бяха прекъснати от пристигането на робота. Данните съвпадаха с това, което знаеше: атмосферата се състоеше от азот, въглероден оксид, въглероден диоксид, сярна и съвсем малко кислород, който не съществуваше в самостоятелна форма. Почвата по състав бе много близка до лунната, нямаше данни за живот — растения, животни. Тук-там имаше огромни басейни от течна скална маса и нищо друго. Джек се почеса по тила и погледна към планетата. Две от точките бяха избледнели, а третата доста бързо губеше

светлината си. Той включи декодера. На екрана плъзнаха няколко изречения. Някъде в дълбините имаше огромно количество кислород, който обаче не можеше да пробие нагоре. Земното притегляне беше нормално, а температурата — около 51 градуса. Най-интересното за пилота бе, че в една долина въздухът беше пробил през пукнатина в скалите и беше като мехур. Тази долина имаше растителност, няколко вида животни, вода и идеални условия за живот. Тя бе заобиколена отвсякъде с планини, също обрасли, които с обедняването на въздуха ставаха все по кафяви. Вторият интересен факт беше, че имаше големи червеи по цялата планета, които бяха виновниците за натрупването на кислорода под почвата. Според информацията на монитора му те бяха дълги около 5 метра, с големи клетъчни очи и меко слuzесто тяло, хранеха се с въглерод (Джек разтри слепоочията си), поет от CO_2 и CO и след като слезеха в тунелите си, отделяха кислород. Другите данни останаха тайна за Ридъл, защото имаха парола за достъп. Явно бяха много важни и секретни. Човекът бе шокиран. Всичко звучеше много фантастично, особено за тези червеи, които се хранеха с въглерод. Не бе възможно. Противоречеше на всичко, което бе учил и знаеше. Джек реши да слезе!

ЧАСТ 2

СРЕЩАТА

Капсулата се приземи рязко сред гъста зелена трева. Джек тръсна глава и се измъкна от металната кутия. Знаеше, че въздухът е годен за дишане, но все пак вдиша леко и боязливо. Белият му дроб се напълни със свеж и топъл въздух, малко сух, но не и застоял. Човекът се усмихна. Всичко бе толкова красиво, миришеше на трева, от дърветата се чуваха птичи песни, а тук-там прелитаха пеперуди и някакви други насекоми, които не му бяха познати. Той се наведе и се взря сред тревата. Там пъплеха мравки и калинки... Джек си помисли, че може би няма нужда от екипировката и оръжията, с които се беше запасил. Всичко бе толкова красиво и спокойно. Като на земята през 19-ти век. Нещо зад него прошумоля и той се извърна светкавично, насочвайки пушката си по посока на шума. Срещна го погледът на голямо лъвоподобно животно с два реда зъби, стърчащи от устата му. Пушката изгърмя от несъзнателно свития показалец и звярът се търкулна с хъркане. Ридъл се приближи предпазливо и го подритна. Тялото бе мъртво. Тогава взе да го оглежда с любопитство. Туловището бе малко по-голямо от това на земния тигър, козината бе рядка и къса, а очите големи и тревно зелени. Ридъл бръкна в устата му и изтръпна. Зъбите бяха страховито остри и големи, с лекота биха прегризали гърлото на хипопотам. Задните лапи бяха силно развити и мускулести, но предните бяха само с един голям нокът. Толкова голям, че в извивката му се побираше човешко рамо. С това приспособление звярът навярно се катереше добре по дървета и скали, а и смъртоносни рани се нанасяха твърде лесно. Джек се надигна и реши да тръгне към светещите точки. Обърна се и замръзна. Пред него стоеше андроид с хромирани части. Човекът посегна към лазерния револвер, но тенекиен глас го прекъсна по средата на движението му:

— Идвам с мир, земни приятелю!

Джек не намери какво да отговори, затова остави револвера недокоснат и отпусна ръка до кобура.

— Справи се чудесно с лъва.

— Ако не се бях справил аз, той щеше да се справи с мен — усмихна се пресилено човекът.

От гърлото на робота се разнесе подрънкване — явно смях.

— И нямаше да можеш да видиш господарите ми!

— Господари?! Нима тук живее някой? — учуди се Джек.

— Да, и то хора, а не андроиди като мен — в гласа на робота сякаш прозвучаха нотки на съжаление.

— А какво правят тук?

— Нека първо се качим във въздухопланера и по път ще ти разкажа.

Андроидът се обърна и тръгна към гората. Джек го последва и след минути бяха в летящия „джип“.

— Моите господари са сър Престън и лейди Корни, които притежават тази планета от 420 години. След като се пенсионираха, продадоха веригата космически сервиси, от които бяха натрупали значително състояние, и се заселиха тук.

— Наистина ли само в тази долина има въздух?

— Да. Милорд и милейди го откриха случайно. Дотогава родът Престън не използваше собствеността си.

— Ясно. А някой друг живее ли на планетата? — продължи да любопитства Джак.

— Има и едно племе от диваци, които използваме за „евтин персонал“ — изхилването на андроида прозвуча като търкалящ се в тенекиена кофа лагер.

— Диваците тука ли бяха или ги докарахте специално за целта?

— Взехме няколко умствено изостанали деца сираци и ги спасихме от незавидното им бъдеще.

— И те тук живеят като в рая, нали — иронизира го човекът.

— Може да се каже, че са по-свободни от преди. А нали човечеството винаги е искало свобода.

Ридъл се усмихна:

— Да, но за свободата да постигнеш сам свободата, която желаеш. Свободата да избереш начина си на живот, а не да ти го налагат отгоре!

— Не, свободата е — започна роботът, — свободата е да живееш така, че да не пречиш на другите. Така е в демократичното общество.

Създават се закони, налагащи определени правила, в рамките на които можеш да живееш свободно. Това е, с цел да не накърняваш свободата на човека до теб. Точно това направихме и тук. Тези диваци пречеха на обществото, не се вместиха в неговите правила, не покриваха неговите очаквания. Ние ги взехме, пуснахме ги на свобода и ги използваме за неща, които са ни нужни.

Човекът се почеса по коляното и остави пушката на седалката до себе си.

— Тук е тънкият момент, който ти се изплъзва. Вашата свобода е свобода на чистата подбуда, а тяхната е подаяние. Тя не е чиста, а просто временна храна за душата, с която нито един еволюирал индивид не би се примирил...

— Те не са еволюирали индивиди — отрязва го роботът. — Но ето, вече стигнахме.

Двамата замълчаха, докато кацаха пред входната врата. Измъкнаха се от въздухопланера, когато андроидът замръзна.

— Какво има? — погледна го Джек.

— Вратата е отворена — сякаш душеше въздуха.

— Може да са я забравили?

— Не е възможно. Винаги се затваря, защото има много отровни змии, а и Рино го няма — отвърна роботът и с изваден енергиен пистолет влезе в къщата.

— Кой е Рино? — Джек също приготви пушката си.

— Кучето-пазач.

Човекът остана сам отвън. След миг колебливо хлътна след машината. Посрещна го студен, почти мразовит въздух, който се носеше от климатиците. Пред него се простираше огромно антре с мраморна настилка и големи 3D портрети. В дъното широк ескалатор се изкачваше към втория етаж. Вляво и вдясно имаше врати. Андроидът излезе от тази вляво.

— Нищо — каза и мина през дясната врата.

Ридъл се насочи към ескалатора. Внимателно се изкачи по него на втория етаж, където отново започваше дълъг коридор с четири врати и тераса в дъното. Крадешком, човекът се приближи до първата и я отвори с ритник. Хвърли се вътре. Някакъв силует лежеше на леглото. Джек се приближи бавно, не изпускайки стаята от поглед.

— По дяволите! — изхриптя той и спазъм сви корема му.

Наведе се и повърна.

На леглото по гръб лежеше жена. Цялото ѝ тяло бе посиняло и в кръв. Гръкляният висеше през прореза на шията, устата бе отворена и през нея зеленееше подпухнал език. По лицето и голите рамене личаха следи от зверски ухапвания. Липсваха цели парчета кожа и месо. Косата бе сплъстена от кръв и мозък, а отстрани на черепа зееше страховита дупка. Пръстите на ръката бяха свити като нокти на граблива птица и впити в одеялото. Дрехите бяха разкъсани и цялото тяло бе драскано и удряно. Двете гърди липсваха, само следи от зъби очертаваха местата, където са били. „О, боже! Що за изрод би сторил това“ — помисли си Джек и погледна около леглото за следи. Там, на земята, лежаха два сдъвкани къса месо. Безспорно — липсващите гърди. Човекът се втурна навън, задъхан и потен, и едва не се сблъска с андроида.

— Намери ли нещо? — попита той.

— Аха — едва изхъхри Джек, — труп на жена.

— Милейди! — възкликна машината и влезе.

Ридъл извади смачкана цигара и запали нервно. След малко роботът се върна.

— В съседната стая е милорд. Мъртъв! — натърти на последната дума. — Това е дело на диваците. Трябва да ида до селото.

— И аз ще дойда — отзова се Джек, а когато вече летяха към поселището, го попита как се казва.

— Господарите ми казваха Чарли.

— Окей, Чарли, да видим тези диваци какво...

Думите му бяха прекъснати от взрив. Летящият джип избухна и те се стовариха сред гората. Корпусът гореше, а люкът отказваше да се отвори. Димът се стелеше в кабината и задушаваше Ридъл. Очите му се насълзиха, тежка кашлица започна да дере дробовете му. С помътняло съзнание на задушаваш се, Джек видя, че андроидът е успял да катапултира, преди джипът да се разбие. Тогава нещо стисна дробовете му, кръвта нахлу в очите му и той изхриптя, преди да загуби съзнание.

ЧАСТ 3

КАТАСТРОФАТА

Отблясъкът от горящия въздухопланер се виждаше надалеч в тъмнината, настъпила със залязването на двойното слънце. През гората в редица вървяха, почти подтичвайки, петима диваци, а най-отпред ги водеше едно момиче. Лин откри машината, докато търсеше корени за ядене, и успя да измъкне човека. А след това изтича до лагера, за да доведе помощ.

Момичето изръмжа и посочи към едно място между дърветата. Мъжете се приближиха и оживено започнаха да жестикулират, след което един грабна лежащия мъж и затича по пътеката. Другите се втурнаха след него. След десетина минути втори дивак взе изпадналия в безсъзнание мъж и така, постоянно сменяйки товара, след около час и половина те се озоваха в бивака.

Джек Ридъл се изтръгна от ноктите на комата бавно, така както и беше попаднал в мрежите ѝ. Първоначално образа, който виждаше, бе двоен, но след известно време и с усилие, успя да го фокусира. Видя покрив от слама и кал, стени от глина и земя, постлана с треви и одеяла. В ъгъла на помещението, в което се намираше, бяха облежани няколко заострени пръта и ножове с каменни остриета. Човекът вдигна ръка и опипа главата си. С учудване откри, че е привързана с кърпа. Тогава изведнъж се сети за всичко, което бе станало. Къде ли беше сега? Сигурно в селището на диваците. А какво ли бе станало с Чарли? Провесеното чердже на входа се отмести и слънцето надникна. Джек сви очи от болка, но веднага пак стана сумрак и той ги отвори. Пред него стоеше младо момиче с мръсна, сплъстена коса и прашно тяло. То се усмихна и първата мисъл на болния бе, че сигурно зъбите ѝ никога не са виждали паста и четка за зъби. Тя се усмихна пак, докосна сърцето си и посочи с длан към него. После заклати глава и затръска рамене. Сякаш затанцува. Застана потна, със сведена глава и забила въпросителен поглед в него, сякаш очакваше той да отговори нещо. Джек сви рамене и я погледна неразбиращо. Тя бързо изтича навън и

се върна с глинена паница, пълна с червен сос. Показа със знаци, че Джек трябва да го изпие и последният реши да я послуша.

Следващите две седмици той прекара в компанията на младото момиче и най-различни членове на това общество, които се събираха да го видят и се повеселят.

Джек разбра, че те говорят на езика на танца и че са доста миролюбиви. Дори рядко убиваха животни, за да се нахранят. Мъжете бяха ниски, набити и много мускулести, с квадратни лица, черни очи и дълги коси. Имаха и козина на гърба и гърдите си, а крайниците им бяха с много дълги косми. Жените бяха с около една глава по-високи от мъжете, със съразмерни тела, които бяха голи, без козина. Вечер членовете на племето се прегръщаха по двама, по трима, за да се стоплят. Но това, с което най-трудно свикна Джек, беше фактът, че те никога не се къпеха. А най-много му хареса как танцуват, леки като пеперуди.

Джек започна да се пооправя и вечер му помагаша да излиза навън. Напълно оздравя след вегетарианската диета на племето. Излизаше сам, разхождаше се и наблюдаваше живота на диваците. Един ден, както се разхождаше, попадна на скутера си. Човекът влезе вътре и видя, че инсталацията е изгоряла, горивото източено, а основни части за управлението липсваха. Все пак компютърът работеше на собствено хранване. Включи го, без да знае защо. Мислеше за повредите. Диваците не биха могли да ги причинят. Бяха изчезнали точно тези части, които имаха ключово значение за възможността на кораба да полети отново. Кой ли може да го е направил? Щом не бяха диваците, оставаше само Чарли. Чарли, който бе подпалил въздухопланера и бе опитал да го убие. Чак сега си даде сметка, че трупът на жената, която бе видял, беше труп на отдавна убит човек. Андройдът ги беше убил преди време и играеше игра. Опита се да убие и попадналия случайно Джек, но не успя. Какво ли бе станало в микрочиповете му, за да превърти така? Може би бе осъзнал свободата като абсолютна стойност за това, което искаш да бъдеш, по начина, по който ти желаеш. Затова ли спореше така ожесточено, за да се прикрие? Не можеше да се примири, че господарите му го поставят на едно ниво с диваците. И той, и те бяха обслужващ персонал? Затова Чарли бе решил да докаже, че е нещо повече от тях. Бе се отървал от господарите си и се опита да прехвърли отговорността на диваците.

Ако беше успял, щеше да излезе по-умен от Джек, който бе случайна жертва. Ридъл се смръзна. Мисълта за луд робот на малка планета никак не му допаднаше, макар че от три седмици не бе чул нищо за него. Дали знаеше, че Джек е спасен и жив. Сигурно. Макар и луд, не беше глупав. Човекът реши да действа бързо, защото нямаше никакво съмнение, че Чарли подготвя последен удар. Бясно заудря по клавишите на компютъра. Нямаше кой да спре тук, освен аварийно. За съжаление и преподавателят му беше слаб. Сигналът му можеше да бъде уловен само от кораб, минаващ наблизо, а планетата бе доста отдалечена. Внезапно нещо изсъска и мониторът се пръсна. Хиляди малки стъклъца се набиха в лицето на Джек. Чарли бе наблизо. Дебнеше. Джек се измъкна и със съжаление помисли за пушката и лазерния револвер, останали в изгорелия въздухопланер. Бавно започна да се промъква през гората, прикривайки се зад дърветата. Очите му бяха разширени от уплаха, а съзнанието му бе на крачка от паниката. Чувстваше се като преследвано животно. Скутерът избухна в синьо-зелени пламъци. Той прикри очи с ръка и залегна зад гъста туфа трева. Вече не можеше да се измъкне. Щеше да остане на планетата до края на живота си. Това внезапно прозрение го замая и той беше готов да стане и да умре, само и само да не остане тук. Инстинктът обаче надделя и Джек запълзя. Някаква клонка се счупи под крака му и той замръзна на място, целият настръхнал в очакване. Блесна жълт лъч и дървото зад него пламна. Човекът се изправи и се втурна да бяга. Беше тъмно като в рог, клони и храсти го дращеа, спъваше се в корени, но пак ставаше и бягаше. Пот се стичаше по изкривеното от страх лице. Пълна паника бе завладяла съзнанието му. Беше готов на всичко, само и само да запази живота си. Паническото му бягство го изведе на една река, чиято тъмнолилава вода се плъзгаше като олио по камъните. Джек се хвърли в нея и заплува по течението. Жълтият лъч отново блесна покрай него. Беглецът удвои усилията си. Не усещаше умора, а само страх, който му даваше сили. Внезапно нещо топло и меко го докосна по врата. Ридъл изпищя и се извъртя с ококорени от ужас очи. Момичето Лин плуваше до него. Тя сложи пръст пред устните си, в може би най-древния знак, означаващ да пази тишина. Направи му знак да спре да гребе и да се остави на течението. Дватамата се отпуснаха и реката ги повлече. Чак сега Джек усети, че е уморен. Гръб, крака, ръце — всичко го болеше ужасно. С леки, плавни движения на

краката си Лин се насочи към левия бряг и повлече мъжа със себе си. Там те тихо се измъкнаха от водата и приведени, се шмугнаха в храстите. Притичвайки от храст на храст, Лин го водеше към планината с гъсти гористи склонове. Щом стигнаха първите дървета, дивачката се шмугна в една скрита пещера. Джек я последва. В началото вътре бе тъмно, но после забеляза, че стените издават мека светлина и след като очите му привикнаха, успя да се огледа. Пещерата бе с гладки стени като огледало, а в тях малки сиви точки проблясваха. Подът и таванът бяха от черни симетрични камъни. Джек помисли, че едва ли дивачите са направили това. По-вероятно бе да е дело на някоя стара цивилизация, живяла преди хилядолетия тук и по незнаен начин изчезнала. Коридорът сви вдясно и двамата бегълци се озоваха в голяма кръгла зала. Цялата бе покрита със зелени и червени плочки като на шахматна дъска. Земянинът бе сигурен вече, че това са следи от древна цивилизация. Дивачката вдигна от земята нещо и му го подаде. Джек го опипа. Това бе пушката му! Той се усмихна и от радост започна да танцува по начин, по който бе видял, че танцува народът ѝ, когато е радостен и весел. Лин беззвучно се засмя и затанцува с него. След малко двамата се умориха и седнаха на земята. Момичето се долепи до него, а ръката ѝ погали гърба му. Ридъл направи знак, че иска да стане, за да се справи с врага им, но тя го дръпна. Лин се надигна и изтанцува танца на умората, с което му показва, че първо трябва да си починат, а после, на светло, ще открият преследвача си. Мъжът прецени, че тя е права и двамата легнаха един до друг. Джек погледна очите ѝ и видя животинския ѝ първичен глад. Той я усети като жена. Прегърна я и скоро двамата бяха завладени от чувство за спокойствие и щастие. Не след дълго заспаха!

ЧАСТ 4

СВОБОДА

Слънцето още не беше стигнало хоризонта, когато двамата бегълци докоснаха росните треви с боси крака. Поеха отново към лилавата река, за да търсят следи от робота. От време на време Лин се спираше и душеше наоколо. Джек се оглеждаше, с пръст на спусъка. За трите седмици на планетата той се беше променил. Без скутер, сред диваци, брадясал, мръсен, потен, с разкъсани дрехи, трудно се отличаваше от народа слабоумни. Вече дори говореше малко, просто защото нямаше с кого да комуникира по този начин.

Внезапно дивачката спря и настръхна. Махна с ръка напред и залегна в тревата. Джек Ридъл разбра, че е дошъл моментът да действа. Залегна и запълзя предпазливо. Придвижваше се бавно и внимателно, от една страна, защото се пазеше да не вдига шум, а от друга, защото пушката му пречеше. След известно време видя фигурата на робота, изправена до една канара. Андройдът бе замръзнал с ехолокатор, който долавяше шумове и предаваше информация на електронния мозък. Джек замръзна, докато онзи пое бавно към гората. Беше прибрал ехолокатора. Човекът свърна назад и когато се отдалечи достатъчно, се изправи и затича към гората. Описа дъга, качи се на едно дърво и зачака Чарли да мине оттам. Врагът му се зададе след малко. Стъпваше бавно и внимателно и се оглеждаше. Джек го взе на мушка и го проследи така, докато роботът се озова на разстояние един изстрел. Натисна спусъка едва когато врагът бе на двадесетина крачки от укритието му. Зелената светлина рукна в строен лъч и се заби в гърдите на робота. Хиляди парчета пластмаса и желязо се пръснаха в различни посоки. Джек слезе. Дрехата му се закачи на един клон и остана да виси там. Джек се отправи към селището, като пътъм мина през къщата на някогашните господари. Беше изгоряла до основи, но той не съжали. Хвърли пушката в развалините и се затича към дома си. Сутрешният хладен вятър галеше голото му тяло, босите му крака усещаха допира на трева и съчки; чистотата на природата

докосваше очите му, душата му, а той тичаше към своята свобода, към свободата за живот, която съдбата му подари.

Накрая на селището от глинени къщурки група диваци танцуваха. Недалеч от тях една дивачка и един малко по-различен дивак люлееха малко детенце с руса коса и сини очи и сумтяха. Голият дивак танцуваше с момченцето в ръце, а танцът бе танц на свободата, която пожелаваше на сина си!

ТЕБЕШИР

Последните лъчи на зимното слънце огряваха сградата на НДК, която бе надвиснала мокра и мрачна над събралото се множество. Сгушена в дебели палта, вдигнати яки и палитра от шапки, тълпата тихо шумеше в очакване на представлението. Повечето бяха възрастни, напомадени реститути, които миришеха на нафталин, старо червило и спарена вълна. Културтрегерите на днешна София нетърпеливо бъбреха, а някои по-възрастни господа, тук-там и дами, пушеха смачкани цигари. Усмивките им бяха криви и разкриваха пожълтели или направо липсващи зъби. Косите на възрастните дами се подаваха изпод старите шапки — които цели десетилетия бяха преживяли в картонени кутии по гардероби и тавани, купени от някой руски пазар навремето или подарени от гурбетчий из руските републики — в най-разнообразни цветови гами, от морковеночервено, до тъмна лила през яркосиньо. Почукваха бастуни и тънки чадърчета с дантела. Поклащаха се олющени дамски чанти, които са били модерни през 40-те и 50-те години на миналия век.

Беше ранна зимна вечер. По-рано през деня валя сняг, но сега само кишата и хапещия студ напомняха за мразовитата господарка.

Покрай множеството мина полицаи и се огледа дали всичко е наред. Дебелата униформа го предпазваше от студа, а и служебните ръкавици бяха много топли. Подсвиркваше си тихо. Довечера не беше на дежурство и щеше да отскочи при приятелката си. Нейното легло беше винаги топло и уютно.

Представи се чашите с вино, мача по телевизията, вечерята, която Мими щеше да приготви. Той ще седи, ще отпива малко по малко и ще бодне сирене поръсено с червен пипер. След това Мими ще му сервира пържола с грах, като леко ще го погали по рамото и ще седне срещу него мило усмихната. Над лявото ѝ рамо ще да хвърля поглед към поредния мач на английското първенство. А след вечеря щяха прегърнати да отидат в спалнята и да се отдадат на ласки и любов. Мъжът на Мими не се прибираше с месеци. Шофьор, какво да

го правиш. Отдавна я врънкаше да се разведе, но нея я беше страх. Нищо че приятелят ѝ бе полицай. Страх я беше от мускулестия шофьор с изрисувано в татуировки тяло.

От мислите за топлата постеля го изтръгна вида на едно слабичко и дрипаво дете, което обикаляше между чакащите старци с протегнатата ръка. Явно просеше.

— Хей! Малкият! Я ела тук — провикна се сержант Григоров.

Хлапето се стресна, огледа се като заек и когато видя едрата фигура в тъмносиньо с провиснало шкембе над колана се обърна и драсна надолу към Витошка.

— Ех, мамичката ти просешка — каза Григоров. Извади пакет цигари и запали една. Всмукна дълбоко дима и се огледа доволен.

Скоро щяха да отворят вратите и да пуснат пенсиите вътре. Радиостанцията изпраща.

Хлапето потича малко, шляпайки в локви и залитайки в кишата. Спря в едно сенчесто място и се обърна. Полицаят го нямаше. Знаеше, че го няма, защото те никога не тръгваха да се надбягват с него. Но тичането беше добро, защото се сгряваше. С това тънко лятно якенце му беше студено. Обувките му пропускаха вода. Толкова бе гладен и премръзнал, че искаше просто да се прибере на строежа и да спи в старите дрипи, които му служеха за легло.

Тръгна надолу към „Алабин“ и видя малко момиченце, което дърпаше майка си към шарен ресторант за бързо хранене и пицеше. Беше облечено с дебело бяло палтенце, вълнен клин и високи апрески. Хлапето му завидя за топлите дрехи и за докосването на майчината ръка. Беше я загубило преди две години. Живееха на село. Обичаше тя да го прегръща вечер и да му пее народни песни, докато заспи. Баща му, обаче, не обичаше. Една вечер влезе в стаята му, извлече я за косата и детето повече не я видя. Когато социалните го отвеждаха чу съселяните да шушукат, че я намерили в герана.

Търкаля се по домове. Видя много бой и унижения, докато накрая избяга и дойде в София, за да проси. А през цялото време единствената топлина, която усещаше, беше тази от майчината прегръдка.

Стигна „Алабин“ и се вмъкна в изоставения строеж, там където трамвай 5 се включваше в улицата. Долу имаше няколко паркирани коли, покрай които се провря и се качи на последния етаж. Всичките му дрипи бяха там. Зарови премръзнали пръсти в тях и намери кутийката. Отвори я. Извади парче свещ, защото вече се бе стъмнило, и кибрит. Запали я. Капна няколко капки восък и лепна свещичката. След това отвори с радостен блясък кутийката и извади парченце тебешир. Поддържа го, а мислите му отново отлетяха към село и майка му. Сълзи напиреха в очите му, а една като бисерче се търколи от ъгълчето на окото.

Разчисти дрипите и започна да рисува с тебешира, докато накрая грубата замазка започна да наранява пръстчетата му. Свещта угасна, но детето беше щастливо. Легна си и заспа блажен сън в майчината прегръдка.

На другия ден по новините съобщиха за двойно убийство в Младост. Мъж се прибрал от командировка и заварил жена си в леглото с друг. Веднага го хванаха, защото убитият любовник бе от редиците на силите на реда.

В новините не намери място историята на един клошар, който се натъкнал на вкочанено детско телце, свито на кълбо на изоставен строеж. Под него на плочата била нарисувана женска фигура, а детето явно било заспало свито върху нея.

Може би няма да питате, но, да... на лицето му греела усмивка, защото най-после било при майка си.

ЗЕЛЕНЯКЪТ

*Нямаш нито жили, нито нерви,
нямаш нашата злочеста плът.
Съвестта и хилядите червеи
никога не те гризат.*

Атанас
Далчев —
„Камък“

*(...) И който,
обхванат от нечисто
любопитство
или от дързост дяволска,
поиска
да раздере завесата на дните
и на съдбата образа да види,
намира не живота, а смъртта.*

Атанас
Далчев —
„Кукувица“

Викът на онова дете промени живота на Филип Мазлоу из основи. Викът, който чу през онази ясна, топла нощ. Сивият строг додж на Филип Мазлоу — търговски пътник от Л. А. — спря пред крайпътното кафене, където винаги се отбиваше на връщане към големия град след добра сделка. Както винаги, когато спираше тук, си пееше една песничка, съчинена от самия него:

*„Идвам специално от красивия Ел Ей,
за да пробутам прахосмукачки на цял Ю Ес Ей.“*

Този път беше сключил договор за цели двадесет парчета и смяташе да пийне подобаващо. Слезе от колата и доволно подсвирквайки си, махна невидима прашинка от ревера на кафявото си сако. После с бодра крачка се запъти към кафенето. Още от малък лъжеше доста умело и баба му се шегуваше, че лъже като търговски пътник. Може и да послъгва, но изкарва добри пари. Много и добри пари. Беше доволен от работата си, а всички останали презираше. Беше един от върхушката на средната класа, доволен от стила си на живот, от възможностите си. Имаше хубава къща с две бани, заден двор с басейн и две коли. Какво повече можеше да иска от живота?!

Ритна вратата и влезе:

— Здравсти, Моли! — махна той към хубавичката сервитьорка пред бара.

— Как е, Фил? Май си ударил нещо голямо, а?! — тънките й устни се разтеглиха в усмивка.

— Цели дванадесет сделки, сладурче! Я, дай една по-голяма кана с кафе и парче пай, че тоя бизнес ми опразни стомаха...

Момичето се изкикоти и се скри в кухнята. В това време на паркинга спря жълт датсун и от него излезе едно семейство. Малкото момиченце държеше кукла с руси коси и сини спящи очи. Беше облечено със светлосиня рокличка на бели точки с дантелена якичка, бели къси чорапки и сини лачени обувки. Филип се беше заяпал по тях и Моли трябваше два пъти да го подбутне, за да се обърне. За разлика отпреди малко, сега бе сериозен и пое поръчката си мълчаливо. Започна да дъвче, а младото семейство влезе в закусвалнята.

Мъжът беше облечен с червена карирана риза, която висеше свободно над тесните сиви джинси, а кафявите му шприцове тропаха по дървения под, докато се запътваше към масата зад Фил. Той беше висок и мускулист („като всеки фермер“ — помисли си Фил), с квадратно лице, добродушни очи и черна щръкнала коса. Жената бе кльощава с остри скули и мек поглед. Дълга коса, с цвят на кълчища, се спускаше по зелената й рокля.

— Тате! Аз искам малинов сироп и кифла.

— Добре, Ели. Няма проблем. От сутринта не си яла нищо — мъжът погали детето по главата и се обърна към съпругата си. — А ти какво искаш, скъпа?

— Кафе и бургер!

— Окей, Рони — кимна той и се обърна да поръчва към вече появилата се сервитьорка.

Фил дъвчеше бавно и слушаше разговора на съседната маса. Отново чу потропването на ботушите по дъските. Спомни си, че като малък на село, преди да заспи, често чуваше такова потропване откъм килера. Мислеше си, че са от голямото чудовище със зелена брадавична кожа и дълги кървави зъби, което сграбчва децата с ноктести лапи и ги изяжда, когато са били непослушни. Затова не обичаше да спи на тъмно, а и никога нощем не ходеше до тоалетна, дори когато повече не можеше да стиска. Лошото чудовище щеше да го сграбчи!

(... което взе... кой ли?...)

— Сър, сър, извинете — някой го тръскаше — Добре ли сте?

Фил, сепнат, изтърва пая. Пот се стичаше по челото му, а фермерът стоеше прав до него. Усмихна се!

— Извинете, че ви стреснах. Ще ви поръчам друго парче.

— А-а-а, не... не, няма нужда — запелтечи Мазлоу и заизтръсква трохите от дрехите си.

— Исках само да ви попитам дали имате огънче — мъжът все още стоеше до него.

(„Махни се, селяк!“)

— Не, съжалявам. Не пуша — Фил сви рамене, — но Моли може би има!

— Моли? — учудено попита мъжът.

— Да! Сервитьорката.

— Аха, благодаря.

Тропането по дъските се отдалечи.

Понякога нощем не ставаше от леглото, защото под него беше много тъмно. МНОГО тъмно. А то, чудовището, обичаше мрака. В него се беше родило и в него живееше и се хранеше. Мракът беше негов дом. Фил усети, че се е разтрепери, както преди двадесет и пет

години. Сякаш още е в дядовата къща, завит до брадичката под юргана, потен и уплашен, впил поглед в спасителната светлина.

Изведнъж му се догади и той тронаво се измъкна и втурна към тоалетната. Моли го проследи с поглед. Днес Фил й се струваше много странен.

Фил напписа лицето си със студена вода, наведен над умивалника. Погледна в огледалото. Погледът му се плъзна върху отражението на една от кабинките зад него. Под вратата се виждаше едър зелен крак, покрит с люспи и брадавици. Пръстите завършваха с черни дълги нокти. Мъжът рязко се обърна към тоалетната. Сега нямаше нищо. Наведе се, но пак не успя да види има ли изобщо някой вътре *(всъщност не желаше да се навежда, а още повече да вижда зелени крака в обществени тоалетни)*.

Изхвърча, плати сметката си набързо и се качи на доджа си. Асфалтът започна да се движи под набиращата скорост кола. Но за разлика откогато идваше, сега нито си пееше, нито потропваше с пръсти по волана. Мислеше! Зеленото чудовище беше взело някой?! Но кой!

То се връщаше. Част от господин Мазлоу — малкия Фил, бе сигурна, че зеленото чудовище ще дойде да вземе и него. Големият Фил, от върха на своите 32 години, не вярваше в предчувствия. Не вярваше и в Зеленияк, защото бе пораснал, бе пътувал много, видял много и знаеше, че доказателства за причината за страха му просто няма.

„Зеленияк! Ти! Не! Съ! Ще! Ству! Ваш!“ — повтаряше като мантра малкият Фил, макар да знаеше, че е там. Не искаше да повярва, че нещо толкова голямо, лигаво, зелено, жестоко и гладно съществува. Но ако се върнеше... то щеше да го изяде.

(Малкият Фил потрепери, а по-големият просто стисна волана силно, защото му беше обещало (!)) Кога ли е говорил с него?)

Не! Не е говорил! Просто го знае. Знае го, както антилопата знае, че трябва да се пази от лъва. Защото и той яде. И самият Филип Мазлоу — търговски агент, прехвърлил тридесетте — знаеше, че трябва да бяга, да се пази, защото то ЯДЕ! А сега бе гладно. Сигурен бе в това.

Вечерта, когато се прибра вкъщи, беше много изнервен, при всеки шум подскачаше и макар че бе вече голям (както казваше дядо му: „Ти вече си голямо момче Фил и не трябва да се страхуваш“), преди да си легне, надникна под леглото, за да се увери, че там няма нищо. Заспа на светлината на лампа, завит до брадата, и макар през нощта да му се допика, не стана. Едва когато светлината на зората заля стаята му, се осмели да пусне крак пред дълбоката тъмнина и да стане. Страхът го бе вързал, сякаш бе потъркал вълшебната лампа и духът се бе появил — засега само в главата му. Докога?

* * *

Кабинетът му бе изрядно подреден. Сигурно, защото имаше малко мебели — едно голямо бюро пред прозореца, в чийто край стоеше компютърът, пред него — удобно кожено кресло, два стола за посетители, закачалка и кошче за боклуци. Стените бяха боядисани в резеда и въпреки семплото обзавеждане, помещението лъхаше на „тежкия“.

Сутринта Фил влезе в кабинета си във видимо по-добро настроение от снощи. Познатата обстановка му вдъхна сигурност (или може би малкото мебели не позволяваха Нещо да се скрие?). Съблече шлифера се и го закачи в ъгъла, след което се тръшна в креслото. На вратата се почука и влезе госпожица Голдсън — секретарката му:

— Кафето, г-н Мазлоу.

— Благодаря, Силвия. Би ли ми донесла и сутрешния вестник.

— Разбира се, сър!

Тя се обърна и излезе, докато Фил сръбваше от черната ободряваща течност. След минута вратата се отвори и „Дейли нюз“ се оказа в ръцете му. Изтегнал се назад в коженото кресло, с чаша димящо кафе и цигара, четейки вестник посред бял ден — всеки би го взел за преуспяващ бизнесмен. А Фил би се ухилил, плеснал по бюрото и извикал „Ей, богу, така е!“. И може би беше така. Поне до момента, в който видя зеления крак в тоалетните. Оттогава не бе щастлив толкова колкото преди. А когато обърна на трета страница на вестника, може да се каже, че вече бе нещастен. Доста нещастен. На върха на страницата се мъдреше заглавие за жестоко убийство, а в

средата на страницата по-интелигентните читатели можеха да разберат, че жертвите са семейство — мъж, жена и малко момиченце. Имаше и снимка. За стотни от секундата Фил разпозна гостите на крайпътното кафене от вчера. Вгледа се във фотографията. Колата на мъжа бе спряна на пътя, а самият той висеше с разрязано гърло на страничното стъкло. Жена му бе с размазана глава (до която на Фил му се стори, че вижда око), а Ели — дъщеря им, бе буквално разкъсана на парчета и разхвърляна около паркирания автомобил. Куклата ѝ се валяше в праха! Фил бе изтръпнал, блед, потен... рязко си пое дъх, от което гърдите го заболяха. Защото докато четеше, не бе дишал. Очите му се разшириха. Зад колата на снимката имаше зелено петно, неясно за всеки читател или дори за фотографа, направил кадъра, но Фил знаеше, че това е зелен КРАК. В следващия миг той припадна. За няколко секунди. Но когато пак отвори очи и погледна боязливо, зеленият крак беше все още на снимката. Тихият ужас, в който изпадна, не продължи дълго. Седеше на пода и плачеше безмълвно. Като малко дете. Но това му дойде ободряващо. Защото в един момент той осъзна, че това е действителността. А малкият Фил успя да убеди големия, че ще трябва да се бори (?!)... Да се БОРИ? Изведнъж си спомни. Там, в къщата на дядо му, там, където заспиваше често със страх от зеленото в килера.

(под леглото)

(зад вратата)

(в сянката)

Там той се пребори със страха си. Една сутрин разказа на дядо си за ужаса, с който живее, и старецът го принуди вечерта, като се стъмни, да надникне под леглото и в килера. Там нямаше нищо и оттогава (до скоро), Фил бе забравил за това. Вече не се съмняваше какво трябва да направи. Да отиде в къщата на дядо си и както преди 25 години, да влезе в килера, за да се убеди, че няма нищо. Филип Мазлоу скочи от пода и изхвърча навън, без да си вземе шлифера.

Русото момиченце изпищя в съня си. Нещо меко и влажно го душеше, нещо черно притискаше очите му. Болката се надигаше като вълна в главата му. Белият дроб пищеше за въздух, съзнанието ревеше от ужас. Черната пелерина покри всичко, вълната преля и разби

вълнолома. Настъпи тишина сред разпиляната по възглавницата детска коса, сред нетипично извитите ръце. В този миг млада жена нахлу в стаята. В нощта видя само ниската сянка, надвесена над детското креватче; в другата стая дете се събуди от ВИК. Майката се хвърли към сянката, но остър удар я запрати в стената. Тя почти не изпита болка, когато черепът ѝ се разби. Болката от мисълта, прелетяла за стотни от секундата, че нещо се е случило с дъщеря ѝ. Детето в съседната стая продължи да плаче... а на сутринта, когато полицията дойде и отвори врата, свързваща двете стаи, то видя малък плюшен крокодил на леглото на сестра си. На следващата нощ този крокодил оживя в детското съзнание. Детето вярваше. То знаеше, че това нещо е убило сестра му и майка му. И Зеленият заживя в малките сиви клетки на измъчения мозък на Фил. Докато не нахълта смело в килера и не видя, че е празен. Оттогава заживя на друго, много по-топло и удобно място, от което можеше да контролира всичко.

* * *

Сивият додж спря пред паянтовата селска къща сред слягащия се прах. Времето сякаш забави ход, кучетата млъкнаха, кокошките скриха глави под крилете си, а къщата злобно изскърца. Неприветливо заключените кепенци и врати, бурениясалият двор, жълтата олющена боя и полусъборената ограда навяха на Филип мрачни и меланхолични чувства. Чувство, че е изгубил детството си... „А, не загубих ли и още нещо... Нещо не изчезна ли още тогава от живота ми. Нещо умря, но какво?“. Той хлопна вратата зад гърба си и се облегна на колата с поглед, забит в двора, в герана и старата изсъхнала слива.

— Това е къщата на стария Хъксли!

Фил подскочи и рязко се обърна. Стара, дебела бабичка, със сухи очи и бастун, бе спряла и се бе загледала в него.

— А, вие да не би да искате да я купите?

Чак сега Мазлоу видя бяла табела с надпис, че срещу 56 хиляди долара може да стане притежател на тази „чудесна нова къща в китна Калифорния, на комуникативно място“...

— А-а-а, не! Не! — смотолеви той. — Просто минавах и спрях за малко.

— Аз пък си помислих, че... — старицата не довърши и тръгна бавно, подпирайки се.

— Извинете... — неуверено започна той, но като видя, че тя спира, продължи — защо е изоставена къщата?

— Историята е дълга — усмихна се тя, разкривайки голи венци, — а аз съм стара. Ако ме почерпите един тоник, ще мога да ви я разкажа.

Чиста проба изнудване — помисли си Фил!

— Добре, елате.

Отидоха до кръчмата на съседната улица и се настаняха до един мръсен, наплут от мухи, прозорец. Дадоха поръчката си на сервитьорката Сали — здравенячка, която изключително малко приличаше на Моли. След минути пред тях се оказа голяма кана кафе, тоник, черешов пай и ванилов сладолед. Старицата запали цигара с треперещи ръце, пожълтели от никотина, и започна:

— В къщата, която гледахте, живееха Хъксли — Бил, Уоли и внукът им. Тъй и не разбрах как се казва. Момчето беше малко лудо, затова и те не го показваха много-много. Все вътре седеше. Понякога излизаше на двора да поиграе и само тогава го виждахме. Не се различаваше много от другите деца. Като изключим жестокостта му. Всички деца, господине — тя сръбна кафе и после лапна парче пай — са жестоки. Но това беше... — завъртя театрално очи и избърса бърните си. — Обичаше да убива животни. Една сутрин пощальонът чукнал на вратата и когато момчето се показало... Ох, сигурно не ти е интересно... Основното е, че една нощ хлапето взело ковашкия чук и пречукало дядо си и баба си, докато спели. Не ме питай как е успяло да вдигне и замахне с тежкия чук, аз не знам. Но фактът е, че на сутринта намериха двамата на кайма с разльоскани мозъци по възглавницата и чука. Полицията откри отпечатыци на хлапето, а и то самото беше в кръв. А знаете ли къде го намериха?! Свито под леглото на топка, лапнало палеца си, спящо. След това клане. Можете ли да си представите. Отведоха го. Изследваха го. Чух след време, как лекарят му бил разправял, че като малко видяло някакъв крадец да убива семейството му и затуй превъртало — бабката се ухили беззъбо — и то самото станало изверг. По-нататък не знам нищо. След години обаче го пуснаха. Било се излекувало. Мен ако питаш, от такова нещо оправяне няма, господине!

Старицата изсърба шумно кафето си и стана.

— Аз ще ходя, имам работа. А ти внимавай, че съм чувала, че бродят духове в къщата — изкиска се в шепа старицата, а окото ѝ беше толкова мътно (като герана).

Филип Мазлоу седеше в никому неизвестно кафене, в затънтено градче, на маса, покрита с трохи и вирнали крачета мухи, в трептяща жега, с пулсиращо слепоочие, но най-вече — като гръмнат. Значи ето кои е убил Зеленият — майка му и сестра му! Както и младото семейство (наскоро), но не. Фил не беше убил баба си и дядо си. Това е невъзможно! Просто е невероятно. Но викът... викът на сестра му, който все още ехтеше в дълбините на съзнанието му... От гърлото му се чу глухо ръмжение, което бързо премина в нечовешки писък. Очите му изхвъркнаха от орбитите и се напълниха със злоба. Пламъчета ненавист заиграха в тях. Сервитьорката също изпищя, но от ужас. Защото там, на втора маса, нещо ставаше. Човекът, който допреди минути разговаряше със старицата Скърф, сега ревеше. Но не това бе плашещото, а че той сякаш се размиваше във въздуха, топеше се, а там, където изчезваше, се появяваше зеленикаво сияние. Зеленото нещо стана от масата и се приближи до бара. От огромните му кучешки зъби капеха слюз и лиги. Сали беше парализирана. Не можеше да отлепи поглед от създанието. Съзнанието ѝ скимтеше от ужас, а крайниците ѝ бяха тежки като олово. Не можеше да помръдне. В този миг дълъг и остър нокът се стрелна към лицето ѝ. Болката избухна за секунда, след което рязко утихна. Тя се свлече. Зеленият изскимтя от удоволствие и излезе.

Две години по-късно младо семейство купи къщата на Хъксли и се настани веднага, въпреки че имаше доста неща за ремонт. Малкият Джон взе стаята на втория етаж, до килера. Често чуваше странни шумове оттам и го бе страх да затвори очи. Докато една сутрин вече поотрасналият Джон влезе в килера и се огледа. В тъгъла на земята видя мухлясало зелено, плюшено крокодилче, което времето бе така деформирало, че изглеждаше стран(ш)но. Детето го взе и изтича на двора бързо. Отвори капака на големия геран и хвърли играчката вътре. Плющът потъна бавно, докато не стигна дъното, до плесенясала човешка кост. Когато затваряше кладенеца, Джон сякаш чу далечен

смах. Уплаши се и бързо затръшна капака. В следващия миг разбра, че се обаждат червата му. Беше гладен, защото още не беше закусил. Какво по-добро време да провериш тъмния килер, при изгрев-слънце, преди закуска.

НОЩТА СРЕЩУ 1 НОЕМВРИ

Нейтън се събуди с неприятното усещане, че някой го наблюдава. Беше потен и трепереше, а чувството, че злонамерен поглед се е вторачил в душата му, караше косъмчетата на тила му да настръхват.

През прозореца нахлуваше светлина от уличната лампа и сенките на стария орех пълзяха из стаята. Явно навън духаше вятър, защото те се движеха из стаята.

Сънят или усещането бяха толкова реални, че той се зачуди да стане ли да вземе ножа си.

Ослушваше се. Пропуквания и далечни шумове от къщата изпълваха съзнанието му със зловещи картини на касапница. Не искаше да светва лампата, за да не събуди жена си и да я притеснява излишно.

Стана все пак и пипнешком се придвижи до вратата. Тихо я отвори и излезе в коридора. Шляпаше бос, въпреки че теракота беше студен. Все пак идваше есен, листата на дърветата бяха опадали, а северняка се готвеше да нахлуе. Надникна в стаята на дъщеря си, Ния. Детето спеше свито на кълбо под одеялото, а лампата на Мики Маус светеше бледо над главичката ѝ.

Запъти се към кухнята, където държеше ловджийския си нож. Светна лампата и отвори чекмеджето, където държеше оръжието. Прибра го в широкия джоб на пижамата си и се приближи до прозореца. Загледа се в големия преден двор. Всичко беше спокойно. Нищо притеснително не видя. В този момент сянка падна върху него и той рязко се обърна.

Малката Ния стоеше на прага на кухнята по пижамка и боси крачета, а от ръката ѝ висеше Пухчо — малко плюшено мече, което бяха купили от панаира на съседния град.

— Хей, мъниче, защо си станала? — Отиде до детето и клекна пред него.

— Много ми е топло. Огънят е твърде силен. — Малката разтърка очички сънено. Кичур руса коса бе залепнал от пот на челото

й.

— Огън ли? Какъв огън, миличка?

— В който изгоряха мама и тате.

— Е, как, аз съм тук. Сънувала си. — Погали детето по главата и я хвана за ръка. — Хайде, ела да идем в стаята ти, за да видиш, че няма огън.

Детето тръгна неохотно с него като влачеше мечето в ръка.

— Ето, виждаш ли? Няма нищо.

Гушна я и я отнесе до леглото:

— Виж. И Мики Маус е тук и те пази. Нали знаеш, че кошмарите са само лоши сънища?

— Да, ама мама и тате умряха в огъня.

Нейтън сериозно се притесни:

— Никой не е умрял, зайче. Тук съм. Ето ме.

— Не, тате, не ти. Предният ми тати!

— Миличка, сънувала си. Хайде, лягай си и спи, защото утре ще е дълъг ден.

Малката се нацупи и се зави до брадата.

— Хайде, миличка, лека нощ!

— Лека нощ, тате.

Той тръгна да излиза, когато тя тихо каза:

— И се пази от огъня.

Нейтън излезе и притвори вратата на детската стая. Върна се в спалнята и легна. Една сянка от ъгъла се протегна към него с причудливи очертания и падна върху очите му.

Огън!

Огън!

Огън!

Утрото беше слънчево и по-топло от обичайното за октомври, а Нейтън, забравил среднощните преживелици, пиеше кафе на верандата, докато преглеждаше новините на лаптопа си. Откъм кухнята се чуваше тропане на съдове. Мириам миеше чиниите и слагаше закуска на Ния, която още спеше. Познатите шумове и прекрасния ден успокоиха Нейтън, който почти не спа тази нощ след кошмара и странния разговор с Ния. Мислеше да сподели с жена си, но

в крайна сметка реши да не я притеснява. Децата винаги говореха някакви щуротии. А и винаги вършеха щуротии.

След малко Ния ще стане, ще закуси и ще излязат на разходка. Бяха се разбрали днес да отидат до близкия парк и да си направят пикник.

— Хей, какво си правила, малка госпожице? — чу се гласът на Мириам. — Къде се изцапа така?

Не чу какво каза детето, явно говореше тихо, затова стана и влезе в кухнята. Ния стоеше отново боса (а толкова се караха за това да обува чехлите си) и отново държеше Пухи в ръце. Ръцете ѝ бяха черни. Лицето ѝ също беше изцапано.

— Не пипай нищо с тези мръсни ръце. Марш в банята да се измиеш!

— Хей, какво става, зайче? — Нейтън се приближи. — Какво е това?

— Не знам, тате. Така се събудих.

— Да — намеси се жена му, — и вазата миналата седмица сама падна от секцията!

Той ѝ направи знак с очи да не се меси и се наведе над детето. Взе ръчичката ѝ и тръкна черната мръсотия. Сажди.

Не знаеше какво да направи, какво да мисли.

След като изкъпаха Ния, я оставиха да си играе в дворчето. Детето клечеше в пясъчника и копаеше дупка с пластмасова лопатка, а около него бяха разхвърляни други принадлежности като кофички, сита, гребла. Неизменният ѝ спътник Мечо беше подпрян върху детска количка за бебета и съсредоточено наблюдаваше играта.

Докато детето се забавляваше, Нейтън разказа на съпругата си нощният разговор. Тя също се стъписа и не разбра как така са изгорели, как са се взели тези сажди, откъде се е взел този сън в детското съзнание. Все пак решиха да не обръщат внимание, а да опитат да разведрят детето, а и себе си, като отидат на пазар. Довечера беше Хелюин — Денят на Все светии, който Ния обичаше много. Тази година беше решила да се облече като Хана Монтана. Трябваше да купят костюма и довечера да обиколят съседите. „Лакомство или пакост“.

Мириам извика Ния и двете влязоха в къщата, за да се приготвят. „Дамите винаги имат нужда от повече време, за да се приведат във вид

за пазаруване“ — усмихна се на ум Нейтън. Стана и започна да крачи из двора. Стъпките му го доведоха до пясъчника, където до сега беше ровила малката госпожица.

Кръвта се дръпна от лицето му. Ния беше изкопала две умалени дупки, които приличаха на гробове. Над тях бе сложила кръстосани под прав ъгъл клечки. Кръстове. „Боже — помисли си мъжът, — дали заради празника не е обладана от такива мисли.“ Бързо зарина с крак малките гробчета, а клечките стъпка. Беше нервен. В този момент момичетата му излязоха смеейки се от къщата. Беше време за пазаруване.

Денят мина сред играчки и пазаруване, обядваха в едно ресторантче с морски деликатеси, а когато се стъмни се качиха на волвото и отпътуваха за вкъщи. От радиото се носеха стари рок парчета, а Ния щастливо се смееше. Нейтън я поглеждаше от време на време с притеснение, но от случая с пясъчника насам, нямаше друга странна проява.

Лунният сърп се показваше над дърветата край пътя. На един десен завой колата поднесе, когато гумите стъпиха върху мазно черно петно. Нейтън овладя колата и изпсува. Ния гледаше стреснато. След малко каза:

— Татко, снощи нали говорихме?

Мъжът я погледна в огледалото за обратно виждане:

— Да, мила.

— Казах ти „сбогом“.

Вече и двамата родители гледаха стреснато към детето. Мириам се бе обърнала, а Нейтън все още беше впил поглед в огледалото.

— Искаш ли вкъщи да поговорим, сладурче. — Гласът му бе сух като пясък.

— Няма да можем, татко. Време е.

В следващия миг колата поднесе, завъртя се и се удари в едно дърво. За части от секундата, докато колата още се въртеше, Нейтън видя Мириам — лицето ѝ бе изкривено в гримаса на ужас, но не това го уплаши, не и въртенето. Кожата на Мириам беше овъглена, сажди падаха и ронеха тялото ѝ. Косата ѝ, хубавата ѝ бухнала руса коса я нямаше. Миглите също. Всичко бе на забавен каданс. Въртенето, удара, Мириам. Погледна ръцете си. Две овъглени кости стискаха волана. Изпищя без звук. Последва удар.

Преди обиколката на съседите по случай Хелоуин, Ния излезе в новия си костюм в предния двор и се загледа към дърветата. Два прозрачни силуета стояха на тротоара и я гледаха. Детето помахаше с ръка и прошепна:

— Сбогом, татко! Сбогом, мамо! Аз ще съм добре. Не се притеснявайте. Обичам ви!

Силуетите започнаха да се топят във въздуха, докато изчезнаха. Ния остана още известно време така, докато от къщата не излезе мъж:

— Хей, принцесо, ще тръгваме ли вече?

Детето се обърна към Джак и присъединилата се към него Лилиан и се усмихна.

— Да, татко, готова съм.

Денят на Все светии бе свършил своята работа. Душите на родителите ѝ бяха намерили покой!

ЧАЯТ НА Г-ЖА БЪРНС

И тази сутрин г-жа Филипс стана рано. Свенливите слънчеви лъчи надникнаха през кокетното ѝ прозорче, за да я заварят вече край машината за чай, наметната с пенъоар. Докато чакаше чая да се запари, тя мажеше препечена филийка с масло, която щеше да изяде заедно с твърдо сварено яйце от вчера.

Г-жа Филипс бе вдовица от почти 3 години. Съпругът ѝ, капитан Филипс, бе умрял в далечна Индия под знамето на короната. И макар че почина от интимна болест, той получи признание за върнатата си служба към кралицата и остави военна пенсия на 45-годишната си съпруга. Тя прие тежко новината за смъртта му през първите няколко месеца. След това живота бавно я понесе в мътните си води. Редуваха се спокойни, сиви дни — един вечен стереотип, който обаче ѝ даваше сигурност и спокойствие.

На врата се почука. Госпожа Филипс дръпна перденцето и погледна. Виждайки заоблената фигура на съседката си, госпожа Бърнс, тя отвори вратата:

— Бързо, мила, влизай, че този есенен вятър цяла ме пронизва със студ.

Пухкавата гостенка се шмугна в стаята и потри ръце:

— Ох, нямах търпение да те видя, Констанс, толкова исках да ти разкажа за странния сън.

— Чакай, мила Бети, нека ти сваря чай, пък тогава ще говорим.

Бети седна на фотьойла и кръстоса крака:

— Сънувах, че моят Джим ме е завел на танци. Ама бяхме на по двадесет години. Млади, жизнени и пълни с енергия. Отидохме в балната зала на гимназията Уотсуорт и танцувахме... Танцувахме до зори. — Пълното лице на г-жа Бърнс се бе зачервило от възбуда. — Толкова се развълнувах, че съм будна от четири часа и едва дочаках да видя, че се размърдваш зад пердетата. — Мрачен поглед се лепна за гърба на Констанс.

— А, Констанс, чакай с чая. Изхвърли го. Виж какво нося! Ох, колко съм глупава. За малко да забравя! — Бети извади една кутия, черна на цвят, с червени непознати букви изписани на нея. — Виж синът ми какво ми прати от Таити. Таитянски чай! Нека го опитаме!

Гостенката очакваше Констанс с възторг да се зарадва на разнообразието в менюто, а и да я попита нещо за сина ѝ.

— О, Бети, ама току-що направих чая — клюмна лицето на Констанс.

— Моля, скъпа ми съседке. Направи ми услуга и сложи от този чай. — Бети стана, взе чашките с току-що налят чай и ги изсипа в мивката. — Хайде, ти седни, а аз ще направя чая.

Домакинята вдигна рамене и седна на затопленото местенце на фотьойла. Бети зажува в кухничката, като надълго и нашироко разказваше за флотските премеждия на сина си, за това как едва не се разбили край бреговете на Таити, колко добър син бил и прочие неща, които съседката ѝ знаеше до болка. Констанс просто седеше и мислеше свои си работи, като учтиво кимаше от време на време и промърморваше по някое „О, да, разбира се, мила“ или „За бога, права си, Бетс“.

Г-жа Бърнс поднесе чашките с чай и двете дами отпиха по глътка. По странен чай г-жа Филипс не бе пила. Първо, сякаш изгаряше небцето, след това оставяше дъх на горчиви бадеми, а на края усещането бе сякаш е отпила шоколадов ликьор. Странен вкус, който в интерес на истината нито ѝ допадна, нито опротивя. Забъбриха за плетката на Бети, а после и за предстоящото коледно намаление в бакалията на ул. „Престън“.

След час тя остана сама и се зае с пране, гладене и чистене. Дори не ѝ остана време за обяд. Чак към 16:00 ч. капнала от умора седна да почине и погледа ѝ падна на черната кутия с червени знаци. Стана и я повъртя в ръце. Нищо не можеше да разчете. Дали да не я върне на Бети? Или какво пък, нека изпие още един чай, може пък да ѝ хареса този път. Кипна водата и сложи чая. После го сипа в малка кокетна чаша и разбърка с лъжичка захар. Още преди да е отпила усети особен мускусен аромат на шоколад и какао. Изпи го настървено, защото този път сякаш имаше друг вкус — по-сладък и по *алкохолен*, ако може така се изрази. Вечерта си легна след още една чаша чай.

За първи път откакто бе вдовица, я споходиха сънища. Сънува мускулести мъжки тела, който се гънат и танцуват в ритъма на огнен барабан. Сякаш някъде в джунглата. Беше тъмно, виждаха се високи растения. А барабана биеше буб-буб-та-там-та-там! Буб-бум-та-там-та-там!

Телата танцуваха, проблясваха голи прасци, ръце с изразени бицепси, гърди и широки мускулести бедра. Смуглата гола мъжка кожа блестеше на светлините хвърляни от огъня. Танцуваха! Буб-буб-та-там-та-там! Буб-буб-та-там-та-там!

На сутринта Констанс се събуди потна, с омотан около глезените ѝ чаршаф. Тя отиде в банята да се изкъпе, защото се чувстваше трескава и разпалена, а слабините ѝ горяха.

След като излезе от банята се почувства по-добре. Отиде да препече филийки и зачака да потропа Бети. Тази сутрин обаче, никой не почука на вратата ѝ.

Вечерта г-жа Филипс отново пи от таитянския чай и отново сънува барабана, огъня и голите тела, който танцуваха. Този път ръце се протягаха към нея, докосваха я, галеха косите ѝ. Събуди се посред нощ, цялата горяща от възбуда. Слабините ѝ пареха нетърпимо. За първи път съжали наистина, че мъжа ѝ не е до нея. Стана, запали лампата и взе каталога с екскурзии на Томас Кук. Разлисти трескаво на буква Т. Таити! Имаше екскурзии. Дали да не отдели пари и да отиде на този страстен остров?

Сутринта сложи таитянския чай, препече филийки, свари яйца, сложи масълцето на масата и зачака г-жа Бърнс. След като мина обичайното време на посещението ѝ, Констанс реши да отиде до съседката си. Досега не се бе случвало да не я посети два поредни дни. Може би милата Бети беше болна. Наметна връхна дреха и притича до съседната къща. Потропа на вратата. Отвори ѝ Джим:

— Здравей, Джим, как си? Тук ли е Бети?

Чак след тази реплика забеляза, че обикновено спретнатия и стегнат Джим има по-различен вид. Беше с набола брада, смачкана пижама, с мръсен халат над него. Имаше торбички под очите.

— Констанс! Влез, моля те. — Очите му се напълниха със сълзи.

Тя плахо влезе след него. Той се тръшна на дивана неприлично разкراчен, така че гостенката му отклони поглед.

— Бети я няма, Констанс! Няма я. Заминала е! — и се разрида.

Г-жа Филипс го чу, но погледа ѝ беше паднал върху отворения на буква „Т“ каталог на Томас Кук.

КУЧЕШКА ДУПКА

Сто и петдесетте коня бяха залепили колата за шосето. Дървета и селски къщи прелитаха край мен като сиви метеорити, загубени в светлинния блясък на слънчевия диск. Единствено от време на време, трактор или камион ме караше да намалявам скоростта. Но удоволствието беше неописуемо. Харесвах да пришпорвам звяра.

Подминах отбивката за Ябланица и паднах на 40, защото долу в лявата дъга на завоя обикновено дремеха куки. Да, и този път не се излъгах. Черният звяр триумфално мина покрай тях, спазвайки ограничението. А след това педала на газта отново хлътна под крака, с доволен рев от страна на двигателя. На стрелките поех наляво към Златна Панега. Това е може би най-любимия ми край от България. Малки и уютни селца сред чиста природа, реката, добродушни селяни.

Намалих скоростта и свалих стъклото до край. Навлязох в Петреване. Малко след кръчмата в центъра на селото погледнах в лявото странично огледало. Видях траурна процесия, покрай която преди минута би трябвало да съм минал. Но не бях...

Най-отпред вървеше попа с черно расо и калимявка. Зад него едър прегърбен селянин носеше портрета, явно на починалия, а след него друг с кръст в ръка. Голям и черен кръст. Черен като земята, която щеше да погълне ковчега, носен от шестима цигани. Зад този авангард се виеше и процесията. Мъже, жени, деца, пристъпваха бавно с наведени глави. Слънцето прежуляше. Виждах капчиците пот, които влизаха в очите на опечалените. Виждах праха, които се вдигаше от тътрещи се крака...

Някак неусетно бях спрял и гледах в огледалото. Излязох и затръшнах вратата на колата. Портретът на починалия, който носеха след венеца бе достатъчно далеч, за да не видя лицето, единствено разбрах, че е млад човек. А и сякаш в процесията имаше хора на средна възраст... ученици, изобщо млади хора. Нещо ме стегна в гърлото и с тръсване на главата се качих обратно в колата и потеглих. В огледалото нищо не се виждаше.

След половин час спрях пред старата къща, която дядо ми навремето бе построи. Малка къща, но с прекрасно разположение — на края на селото, гледаща към дол с пресъхнала вада. Отвъд вадата се издигаше склона и започваше гората. Изключително тихо, спокойно и уединено място, на което обичах да почивам от време на време и да си спомням детските дни, когато прекарвах летните ваканции тук с баба и дядо.

Съблякох се до кръста и се измих на чешмата на двора, а след това окастрих двата чемширови храста до нея, за да не се спотаяват змии под тях. След това облякох чиста риза и отскочих до съседите за кофичка домашно кисело мляко и няколко яйца. Когато се върнах се бе здрачило вече и щурците пееха в тревата, мигаха звезди, а сърпа на луната прорязваше небето и сякаш гонеше слънцето, което отстъпваше на запад.

Сложих тигана на котлона, а след като се загрея, и парче сланина. След като се стопи, чукнах яйцата и не след дълго имах готови яйца по панагюрски. Около 23:00 ч. вече приключил с вечерята, просто стоях на голямата веранда, слушах нощта и пушех. Спокойствие. Само далечен лай на някой куче прорязваше тишината. Изтъркаля се камъче от пътеката. Сигурно котка се разхождаше и търсеше полски мишки. След това чух драскане по циментовата пътека, водеща към стълбите на верандата.

Обърнах се и, слабо казано е, скочих. Едва крепящо се по стълбата се качваше момиче, сякаш претърпяло катастрофа. Косата бе на места мръсна и сплъстена, падаше пред лявото му око, а дясното гледаше сякаш в нищото. Голите части на ръцете бяха посинели, под ноктите имаше кръв. Беше с официална рокля, която бе скъсана на места и изцапана.

— Хей, какво е станало? — извиках аз и я настаних на стола, на който допреди секунди спокойно седях и отпивах питие, съзерцавайки нощта.

Сякаш момичето изхриптя. Нищо не каза. Зениците ѝ също не мръднаха. Килна се на стола и реших, че е по-добре да я внеса. Вдигнах я на ръце и в този миг се чу първия гръм и капки дъжд забарабаниха по ламаринения навес над терасата. Внесох я вътре и я сложих в леглото. Събух обувките и мокрите чорапи и я завих. Навън вече трещеше като при второ пришествие. Тя лежеше спокойно.

Включих мобилния, който нямаше обхват.

— Изчакай ме тук, ще ида до съседите да се обадя на Бърза помощ.

След това изхвъркнах, намятайки дъждобрана в движение. Оказа се, че изобщо не пази от дъжда. А и съседите не бяха вкъщи. Изтичах до кметството, което естествено, също бе заключено, а и пазача не беше там. Вече целия бях мокър и почвах да замръзвам. Явно се налага да се справя сам.

Прибрах се на бегом и надникнах в стаята. Момичето лежеше така, както я бях оставил.

— Как си? Добре ли си?

Тя ме погледна и видях колко прозрачно сини са очите ѝ. Леко ми кимна.

— Искаш ли да се изкъпеш, имаш ли рани, нещо боли ли те?

— Не, нищо не ме боли, само ми е някак празно. — Гласът ѝ бе гърлен и дрезгав, а думите изкачаха някак трудно със заваляне. — Моля те, заведи ме до банята.

Помогнах ѝ да се надигне, тикнах ѝ кърпа в ръката и я заведох до банята. Видях как пуска водата и затворих вратата след себе си.

Преоблякох се и си сипах питие. Преди да пресуша чашата вече спях като къпан, унесен от ударите на капките дъжд в стъклото и шуртящата вода в банята. Заспах и засънувах...

Дъждът шиба листата и звука от това и от вятъра, огъващ високите тополи почти до земята, се превръща в грохот. Мрачно е, но очите ми виждат през тъмнината. Топлината извира от тялото ми, което се мие от падащия от небето водопад. Вървя бързо като често се оглеждам назад. Нещо ме преследва. Почти гол съм, защото се движа през гъсталаци, храсти и клони... Не усещам страх, а само знам, че трябва да бягам. Нещо е зад мен. Дъхът му е студен. Постепенно започвам да тичам, тичам... тичам... изведнъж земята пропада под краката ми и цопвам във вир. Черен вир. Бавно потъвам, а дъхът ми излиза на малки мехурчета. Те стават все по-малки и по-малки. Очите ми губят усета за светлина, когато виждам дълга сянка да пада над черната вода...

Събудих се с писък на страх. Бях в леглото си, целия чаршаф бе увит около тялото ми и полепнал от пот. Станах и с треперещи крака отидох до банята. Наплисках се с вода и сложих джезвето на котлона. Тогава се сетих за момичето в другата стая. Надникнах. Видях я седнала на леглото с отворени очи, които светеха в тъмнината с леденосин блясък. Тя се обърна към мен и ме погледна. Погледът ѝ се проясни и стана смарагдовозелен, а къдриците и се отпуснаха тежко на голите рамене.

— Ела с мен — промълви тя, — ела и ме освободи.

Едва сега осъзнах, че съм станал гол, както спях и се мушнах в стаята си. Навлякох джинсите и ризата и пак излязох.

Кафето бе готово. Сипах в чашата и се обърнах. Тя бе вече зад мен.

— Ела с мен...

— Коя си ти? Какво си?

— Аз съм... не знам... — Сълза се търкулна. Очите ѝ бяха вече топли, тялото ѝ трепереше, а тя се олюляваше. — Аз се събудих в... гора... събудих се... и те бяха... бяха там... над мен...

— Кои те? Коя гора? Къде? — тотално объркан бях аз.

— Моля те. Ела с мен — вече ме гледаше умоляващо.

Отпих глътка кафе.

— Но навън вали! — казах го ни в клин, ни в ръкав.

— Там, където бях, е студено и мокро. Там е неприятно. Няма топли чаршафи, няма баня с топла вода и пухкав пешкир... Там бяха и те. Там са още. Моля те...

Недовърши, но аз знаех. *Ела.*

— Облечи се. Ще дойда. Само ме заведи.

Облегнах се на рамката с чаша в ръка и я погледнах. Изглеждаше толкова малка и беззащитна като нахлузваше балната си рокля, обърната с гръб към мен. Свенливо. Сякаш допреди малко не стоеше настръхнала гола срещу мен. Погледна ме през рамо подканящо. Знаех какво иска. Приблжих се и бавно обхванах с палец и показалец щифчето на ципа. Нежно го дръпнах нагоре, стараейки се да не прескоча зъб.

— Благодаря.

— Води ме — просто казах, оставяйки недопитото кафе на масата.

Излязохме и тръгнахме. Тя напред, аз след нея. Как ли изглеждахме, ако имаше кой да ни види. Дребничко момиче с мокра официална рокля с голи рамене и пусната къдрава коса, босо и слабичко, и бос мъж с джинси и риза след нея... Добре че нямаше никой в тази буря. Само след минута бях мокър, все едно излизах от банята.

— Коя си ти? — наруших мълчанието.

Момичето само се обърна и сложи показалец пред устните си. После се обърнахме и продължихме. Минахме през площада на селото и продължихме към Кучешката дупка. Вече тичахме. Близо до края на селото вляво бяха гробищата. Тя свърна към входа вече почти тичайки. Мярнах един некролог на влизане. На него след скръбна вест пишеше „Миглена Варварска, на 19 г. Обичната ни дъщеря, племенница и съученичка ни напусна...“. Снимката бе на моята спътница!

Спрях се, не усещах дъжда, който ме облива, не усещах водата да влиза в очите ми. Толкова мъка изпълни вените ми. Толкова жал. Толкова трепет. Всичко бе свършило!

— Ела. Ела бързо!

Тя ме викаше. Все пак беше там. Все пак беше...

Върна се към мен и видя, че гледах некролога ѝ. Сякаш малка искра страх изплува в очите ѝ. Тези невинни очи на дете-жена.

— Не го гледай. Не чети. Моля те.

— Но ти... тук ли си? Истинска ли си?

Ръката ѝ като малка отровна змия се стрелна и ме зашлеви. Рязката огнена болка ме изтръгна от унеса, от ноктите на гарвана, който искаше да отнесе душата ми там, където реките се изтичат.

— Имам нужда от теб! — Хвана ме за ръка и ме поведе между увитите с бръшлян каменни паметници, дъбовете и чемширите, по калните пътеки на отдавна забравени и избягвани селски гробища.

Направи ми знак да мълча и тихо надникнахме иззад стара гробница.

Тогава ги видях. Три-четири фигури, купчина пръст, ковчегът върху пръстта, отворен капак. Нежно бяло тяло, простряно в мръсотията. Видях ги как дърпат малката бална чантичка, как разглеждат тънкото златно синджирче, което бяха свалили току-що.

Видях ги как отварят чантичката, вадят снимки и се смеят най-просташки и долно. Видях ги и я чух:

— Мама ми я купи за бала. Тази рокля и тази чантичка. А вътре сложи снимка на цялото ни семейство, за да не забравям от къде съм тръгнала, за да се обръщам към корените си, за да знам, че каквото и да се случи, мога да разчитам на семейството си. А за това синджирче спестява няколко месеца. За да ми го купи.

Видях сълзите, видях мъката и жалостта ѝ, видях как в гърдите ми разраства цветето на яростта. Оставих ястреба на злото да впие нокти в сърцето ми, пуснах ръката на момичето и приведен се промъкнах към тримата цигани гробари.

Бяха оставили лопатите си зад гърба си. Една от тях се оказа в ръцете ми. Първия удар се стовари върху черепа на най-близкия до мен. Той не успя и да извика, просто се строполи и катурна в калната дупка. В тъмнината другите видяха само че пада, но нищо повече. Вторият ме видя чак когато изникнах пред него и забих лопатата в стомаха му. Изгъргори, преви се на две и рухна до гроба върху купчината пръст.

Третият извика и побягна. Втурнах се след него и го настигнах чак в края на селото, където го халосах през коленете. Падна на асфалта и с циврене започна да лази, врещи и умолява. Гледах тази жалка отрепка и злобата от вандалски акт се надигаше като мощно цунами. Вдигнах човекоподобното от земята и го замъкнах на 20 метра от табелата „Добре дошли в...“. От дупката се чуваше лай. Кучетата явно подушваха кръвта. Хвърлих го долу сред тях. Лаят затихна.

Сякаш силите ме напуснаха. Като старец се обърнах и се върнах до гробищата. Приближих се до гроба. Там ковчегът бе отворен, а момичето стоеше до него и ме чакаше.

— Благодаря ти — усмихна се тя, — знаех си, че мога да разчитам. Че не е късно.

— Не е късно за какво?

— Да те призова. — Тя се усмихна. Целуна ме по бузата и тръгна да излиза от гробищния парк.

Краката ми бяха натежали като олово. Опитах се да извикам след нея, да я догоня, но се движех едва-едва...

Линейката тръгна без сирени, а на мястото на катастрофата останаха да се веят само полицейските ленти.

Издание:

Автор: Валентин Попов — БОТАН

Заглавие: Нощта срещу ноември

Издание: първо

Издател: GAIANA Book&Art Studio

Град на издателя: Русе

Година на издаване: 2014

Тип: сборник разкази

Националност: българска

Коректор: Кети Илиева

ISBN: 978-954-863-333-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1850>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.